

Denis H. Hass
Koda CGTA
Satira v enem dejanju

OSEBE

MIKE, oče, poslovnež v zgodnjih petdesetih

CHERRYL, mati, 42 let, gospa

JOHN, sin, študent

HOLLIE, hči, 24 let

GREG, Holliin mož, 33 let

MARIJA, hišna pomočnica, 32 let, mehiška priseljenka

PETER, tajnik, 35 let, na ekranu

NOVINARKA

NOVINAR LOOKALIVE

TRUMP

OPRAH

GASILEC

JAMES D. WATSON

Dogaja se na posestvu družine.

PRVO DEJANJE

Razkošna dnevna soba. V ospredju miza za šivalni stroj. Na mizi tipkalni stroj z računalniškim ekranom. Na sredini sobe stoji klubska mizica, na desni kavč, na levi fotelj, obrnjen proti steni, na kateri je skoraj tri metre velik televizijski ekran, kjer se predvajajo rezultati borze in slika nekega obveščevalnega programa. Na drugi steni visi prepoznavna umetniška slika. Na fotelju sedi Mike, oblečen v poslovno obleko brez suknjiča ogrnjen v kopalniško ogrinjalo. V eni roki vrtil igralne kocke, v drugi drži kozarec konjaka. Z ekrana se sliši tih glas, ki napoveduje poslovne rezultate.

V sobo vstopi John, hipster, z dirkalnim kolesom na rami.

JOHN: Živjo ati!

MIKE: *Ne da bi odvrnil pogled od ekrana.* Živjo mali. Nisi na fakulteti?

JOHN: *Nejevoljno.* Ma vse je odpadlo danes. In to moja najljubša predavanja.

MIKE: Aja? Zakaj?

JOHN: Ja danes bi morali imeti sinestetično duhovno vodenje kama sutre in techno sabotaže skozi primerjalna dela Elona Muska! Pa se je pač izkazalo, da ni mogel priti.

MIKE: *Cinično.* Haha, da mu ni crknil Tesla?

JOHN: *Užaljeno.* Haha, kako smo zabavni.

MIKE: *Se obrne proti Johnu.* No, no, saj se hecam. Saj veš da vem, da je Elči fejest poba. Njegova zvitost še lisici obarva ličnice. Šel bo na Mars, pokril ves svet s poceni internetom, ustvaril Easy Jet za letenje v hladnem temačnem vesolju in da o triku z elektronskimi avtomobili sploh ne izgubljam besed. *Plahne v smeh.* Hahaha.

JOHN: Trika?

MIKE: Seveda trika, kaj pa si ti mislil? Cel svet je obnorel s temi Tesli in idejo, da so... *Odloži kozarec...* da so ti vozniki okoljsko osveščeni. *Ponovno pade v smeh.* Hahaha...

JOHN: Seveda smo osveščeni, kaj pa govoriš?

MIKE: He... *Vzame kozarec in naredi požirek.* Ja ste ja. Ravno toliko, kot energija, ki napaja vaše avtomobilčke. A vas na tej tvoji fakulteti ne uče kako pridobivamo električno energijo?

JOHN: Seveda nas. Več različnih načinov je...

MIKE: Ja, več načinov, a le šest odstotkov je obnovljivih virov. In večina tega se porabi v gospodinjstvih tu na zahodu, medtem ko ves ostali svet sloni na fosilih. Misliš, da če proizvedeš elektriko z nafto delaš kaj bolje kot je sedaj? Popolnoma enako je, le da skrivaš pred očmi...

JOHN: Pa saj ni samo nafta..

MIKE: Ne, seveda ni. Veliko je pride iz jedrske, katere odpadki gredo... Kam že?

John skomigne z rameni.

MIKE: Ja odpeljemo jo v Afriko, pa v vzhodno Evropo, nekaj pa je zakopljemo tudi pri nas... Saj veš, za zanamce, hehehe...

JOHN: *Dvomljivo.* Ja ne vem no...

MIKE: Kar verjemi, no, kar preveri, bolje rečeno. In da ne boš mislil, največ električne energije pa še vedno pridobivamo iz premoga... In... Premog je čist? Varuje okolje? Daj nehaj no... Zato pa pravim, da je fejest poba in vas je dobro naplahtal, da mu verjamete, da če boste vozili električne avtomobile, ste okoljsko osveščeni...

JOHN: *Razburjeno.* Bolje nekaj, kakor nič!

MIKE: Hmm, veš, to je pa zelo hinavsko, predvsem iz tvojih ust. Ko smo šli na križarjenje, se nisi nič repenčil, nisi nič razmišljal o tem, kaj je bolje kakor nič... Verjetno te ni zanimalo, mar ne?

JOHN: Kaj ima pa to sedaj veze s tem?

MIKE: Seveda ima. Ponazoriti ti hočem tvojo selektivnost. Če bi si takrat vzel pet minut in preveril, bi hitro ugotovil, da ena velika križarka onesnaži okolje z delci, v primerjavi z avtomobili, kar ena proti milijon. Sulfurjevega dioksida pa spusti kar za skoraj štiristo milijonov. In veš koliko je križark danes na morju?

JOHN: Ne.

MIKE: Čez štiristo. In, daj povej mi, misliš, da se bo to zmanjšalo?

JOHN: *Razdraženo.* Ja ne vem, očitno kot praviš, nič ne vem.

MIKE: Resnično ne veš. Ne, ne mislijo zmanjšati. Ravno obratno. Vsa podjetja načrtujejo vsaj dve novi vsako leto. In to vedno večje ladje in to z vedno s cenejšim gorivom, kolikor je to sploh še mogoče

JOHN: Ja no, potem pa je tudi to potrebno obelodaniti in se boriti proti temu...

MIKE: Obelodaniti?

JOHN: Ja seveda. Če ti to vse veš, zakaj pa potem ne poveš kakšnim novinarjem in podobno... Saj jih imaš cel kup med prijatelji....

MIKE: Oni to že vse vedo in tudi pisali so o tem že leta nazaj. Le tebi želim povedati, da si zelo selektiven pri tem, kaj ti je v resnici mar, oziroma da ti je pri Lončiju pomembno to, da je kul...

JOHN: *Nejevoljno.* Če ti tako rečeš.

MIKE: *Zbadljivo.* No ne bodi patetičen. Pa še nekaj vsi pozabljate, ko govorite o nafti....

JOHN: *Naveličano.* Kaj še?

MIKE: Da je skoraj vse okoli nas narejeno iz nje. V hrani jo imaš, v oblačilih, v sedalih, računalnik je narejen iz nje, phe, še ta umetnost tvoje mame je narejena iz nafte, hahahaha... *Pokaže na sliko na steni.* In, ko si šel na križarjenje, si do ladje moral prileteti, mar ne. Resno, da bi se pa spuščal še v to, koliko onesnažuje letalska in vojaška industrija... Eh... Me sedaj razumeš, zakaj je Elon hudičev odvetnik? Ampak je pa dober, dober je... Hahahaha... *Se v smehu obrne nazaj proti ekranu.*

JOHN: Zanimivo.

MIKE: Kaj to?

JOHN: Ja, da vse to veš in kolikor vidim, ti ne seže ravno k srcu.

MIKE: So stvari, na katere človek ima vpliv in so stvari, ki so preko naših zmožnosti. Predvsem pa, jaz sem poslovnež, ne politik.

JOHN: In to te odveže od vseh odgovornosti? Do planeta, prihodnjih generacij?

MIKE: Ne, to me odvrne od nadaljne debate, ker nimam časa, saj moram zaslužiti za tvoje pohajkovanje z Elčijem... *Naredi požirek viskija in se ne zmeni več.*

JOHN: *Sede za računalnik. Obrne se proti očetu in pihne. Nato ponovno pogleda v računalnik in vzklikne.* Levo.

Vstopita Hollie in Greg. Ona je oblečena v kratko poletno krilce, on kot tipičen Oksfordski snob, polo majica, kaki hlače s puloverjem okoli vratu.

HOLLIE: *S poskočnimi koraki pricepeta do Mika in ga poljubi na lice. Živjo očka!*

Greg pristopi in ponudi roko.

MIKE: *Nedostopno. Ja, ja. Se otepa Hollie in na pol stisne roko Gregu, ne da bi odvrnil pogled od ekrana. Pusti me, a ne vidiš, da sem zaposlen?*

HOLLIE: *Z nasmeškom. Ti si vedno zaposlen! Se obrne proti Johnu. Kaj je mali, nisi v šoli?*

JOHN: *Nejevoljno. Sem bil pa...*

MIKE: *Vskoči. Pa je crknil Tesla, hahahaha.*

JOHN: *Pihne in se obrne proti ekranu. Desno.*

HOLLIE: *No, kaj je?*

JOHN: *Mah nič, stari ima spet svoje trenutke...*

HOLLIE: *Nadaljuje v svojem mehurčkastem načinu. Kako sta dolgočasna. In... kje je mami?*

MIKE: *Odsotno. Na raztegovanju, kot vsako jutro. Bi že morala biti nazaj.*

HOLLIE: *Potem bova pa počakala z novico. Skoči na kavč in potreplja Gregu, naj sede poleg.*

JOHN: *V ekran. Desno!*

Premor.

Slišijo se vrata v drugi sobi in rahel šepet. Vstopi Cheryl. Vsa prepotena, oblečena v pajkice in športno spodnjo majico, okoli vratu nosi brisačo.

CHERRYL: *Zasoplo in navdušeno. Oh kako dobra je bila danes kundalini speča mačka na zelenem konju tantra enka boks joga. Vsa sem razštelana!*

MIKE: *Cinično pihne. Ja...*

HOLLIE: *Skoči in jo poizkusi objeti. Mami!!*

CHERRYL: *Se otepa. No, no, dete. Za božjo voljo, dovoli mi vsaj da skočim iz te joga oprave in se umijem!*

JOHN: *Prasne v smeh.* Hahaha, joga oprave?!

CHERRYL: *Razdraženo.* Kaj bi ti spet rad filozof?

JOHN: Nič nič. Hahaha... Samo vsakič, ko slišim žensko, da reče tem cunjicam joga oblačilo, si ne morem pomagati, da si ne predstavljam osemdeset let starega, kosmatega in bradatega indijskega jogija, kako stoji na glavi in mu pajkice stiskajo moda. In namesto da bi bil zaradi krvi, ki se mu je zlila v glavo ves zaripel, je zaradi bolečine kar bel... Hahahaha... *Nadaljuje s smejanjem.*

CHERRYL: Mater si pameten, ti kar škoduje. Zakaj pa nisi v šoli?

MIKE: Ker...

JOHN: *Vskoči.* Ni važno. Pusti me! *Se obrne nazaj proti ekranu.* Desno!

HOLLIE: Mami, mami, ampak povedati ti moram čudovito novico!

CHERRYL: Ja počakaj ljuba duša! Saj sem rekla da moram pod tuš. In povej mi, sta se odločila kam gremo na kosilo?

HOLLIE: Ja, ne, nisem to želela reči...

CHERRYL: Ja kako ne, pa saj smo rekli, da bosta vidva izbrala. In prosim, ne v tisto beznico kot prejšnji teden...

HOLLIE: Beznico? Pa saj je bil vendar Chef de...

CHERRYL: *Vskoči.* Ja Chef the blef... Tista hobotnica, ki sem jo jaz dobila, je bila trša kot Johnova glava.

JOHN: *Presenečeno.* Kaj je z mojo glavo?

CHERRYL: Ma nič, nič.

JOHN: Moj zrezek je bil odličen!

CHERRYL: Odličen, odličen, seveda je bil odličen, če si pa celo buteljko sam spil zraven...

JOHN: *Zbadljivo.* Kako pa bi te drugače poslušal ves čas?

CHERYL: *Užaljeno.* Če ti kaj ne paše...

HOLLIE: *Vzhičeno.* Nonehajta! Ok, ja, če ti pa ni bilo všeč, potem pa pojdimo drugam. Danes mora biti še toliko bolj odlično!

CHERRYL: Kaj pa je danes tako pomembnega? Je Gregov rojstni dan?

HOLLIE: *V smehu.* Hahaha, ne, seveda ne! Nekaj čisto drugega je. Tisto, kar sem ti želela takoj povedati, pa si me prekinila...

CHERRYL: Aja, ja no... Kaj pa je potem? Povej, kaj praznujemo?

HOLLIE: *Poskoči.* Otroka bova imela!

V prostoru zavлада tišina. Vsi se spogledajo.

CHERRYL: *Sevprašajuče predrami.* Noseča si?

Hollie in Greg padeta v smeh.

HOLLIE: Ne, ne, šema. Odločila sva se! *Sede nazaj na kavč.* Zato potrebujeva tudi tvojo in atijevo pomoč.

CHERRYL: *Zmedeno.* Odločila? Pomoč? Ja če sta se šele odločila, to še nič ne pomeni... Kakšno pomoč pa potrebujeta? *Zaprepadeno.* Pa ja ni kaj narobe?

HOLLIE: Ne, ma ne, kje pa! Odločila sva se, da bova zanosila preko CSH Laboratorija!

JOHN: *Divje skoči s stola.* Kaj? CSH? Se vama je zmešalo?

V tem, trenutku se na Mikovem ekranu pojavi napis Polomljene novice - Vojna v Koreji!

MIKE: *Zakriči.* Tišina!

Vsi utihnejo. Cherryl nakaže da gre pod tuš, Hollie ji neuspešno maha, naj se vrne, a taodkimava. Novica se razširi čez celoten ekran.

NOVINARKA: Drage dame in gospoda, dober večer. Od našega dopisnika iz Južne Koreje, smo prakar sprejeli novico, da je vojska Severne Koreje prestopila mejo in da so se vneli boji na več področjih. *V ozadju se na ekranu vrtijo posnetkji eksplozij in naključni stari video zapisi z vojaških parad.* Na samem mestu dogajanja je naš novinar James Lookalive, ki ga bomo točneje povprašali o tem, kaj se dejansko dogaja. James?

NOVINAR JAMES: Ja, hvala studio. Da, nahajamo se tu na meji med Severno in Južno Korejo, kjer so se danes ob petih zjutraj, po našem času, vneli prvi prvi boji med tem dvema državama. Vsa situacija je popolnoma kaotična, ne glede na to, da je vse skupaj bilo že dolgo pričakovano. Nekih točnih podatkov o žrtvah za sedaj še nimamo,

saj smo vsi novinarji zaprti tukaj v bližnjem hotelu in nam ni dovoljeno zapustiti mesta. Studio?

NOVINARKA: Hvala, James. *James izgine z ekrana, slika kaže samo novinarko.* No, drage dame in spoštovana gospoda, kot vidite, stvari so eskalirale in samo malo... *Roko prisloni k ušesu...* Da, kot kaže pa imamo že na liniji predsednika Ronalda Trumpa, ki bo podal prvo izjavo s travnika pred hišo.

Slika na ekranu prikaže predsednika Trumpa.

TRUMP: *V svojem stilu.* Drage dame in gospoda. Kot ste slišali, sovražnik je napadel! In kot so mi povedali v štabu, to je vojna! Em, em... mmm... Napadli so demokracijo in to je Ameriko! Nas so napadli! In to ni dobro! To je slabo! In danes vam obljubim, da se bomo z vsemi močmi borili proti teroristom in prisegam, da bomo zmagali. Ker če gremo mi v vojno, mi zmagamo! Jaz nikoli ne grem v nekaj z namenom, da bi izgubil. Drugače bom odpustil vse, ki bodo zajebali! Tudi vojake! *Premor.* Zato bomo takoj poslali tristo tisoč vojakov na pomoč. In to je dobro! Da jih bomo zagrabili za muco! In če je nekaj dobro, potem verjamite, to ni slabo! Recimo, kot vsi veste, moja hčerka Ivanka je dobra in bi hodil z njo. Ampak jaz sem vedno govoril, pa ste rekli, da so to ponarejene novice! Govoril sem, da je potrebno tistega Malega Rocket Mana uničiti, zbrisati z zemlje! Pa mi niste verjeli. In vem, da je marsikoga strah tega, da imajo tudi oni jedersko orožje, vendar kot sem že obljubil, zavrneli jih bomo z zemljo! Ne pozabite – moj gumb je večji od njegovega!! In kot sem danes govoril s Kanyem in Kim, sta mi oba povedala, da je to tako. In to niso ponarejene novice! *Se prične odpravljati.* Prosim nobenih vprašanj, se mi mudi, Ivanka odpira nov butik!

Slika se vrne nazaj na novinarko.

NOVINARKA: Dragi gledalci, drage gledalke, kot vidite, stvar je popolnoma resna. Mi vas bomo o nadeljevanju dogodkov....

Mike utiša televizijo. V sobi še vedno vlada popolna tišina, John se razgleduje po obrazih, Hollie gleda v nohte, Greg tipka po telefonu.

MIKE: *Ukazovalno.* Peter!

Na ekranu se pojavi Peter.

PETER: Izvolite, gospod Mike.

MIKE: Si videl, kaj se dogaja?

PETER: Sem, gospod Mike.

MIKE: Kaj pravijo naši partnerji?

PETER: Da je vse, kot je bilo pripravljeno. Pravijo, da gre za res.

MIKE: *Zamišljeno.* Hmm... Ok, se pravi gremo... Takoj nakaži sto sedemdeset milijonov tistim Južnim Kitajcem v Seul!

PETER: *Zmedeno.* Mmm....Kitajcem?

MIKE: Tem, ki so jih danes napadli.

PETER: A, mislite korej...

MIKE: *Jezno vskoči.* Peter, če me še enkrat prekineš...

PETER: *Ponižno.* Se opravičujem, gospod Mike. Sto sedemdeset milijonov na jug. Razumem. Je to vse?

MIKE: Ne. Kontaktiraj Dimitrija v Moskvo, naj vzpostavi kontakt z drugo stranjo in naj ponudi sto petdeset milijonov tudi njim. Na DOD pa nakaži dvesto dvajset, ker naši si zaslužijo največ!! In prosim, pridobi mi informacije o tem, kdo opremlja južnjake. Je tudi tam Siemens?

PETER: Nisem siguren, možno da so Kohovi... Bom preveril in sporočim.

MIKE: No, daj, da ne bo prepozno...

PETER: Sprejeto. Rečeno storjeno.

Peter izgine, na ekranu se pojavi prejšnja slika s podatki z borze. Trojica v tišini gleda proti Miku.

JOHN: *Prestrašeno.* Ampak...

MIKE: Ampak?

JOHN: *Zaprepadeno.* Ne razumem, kaj se dogaja. A je vojna? A smo tudi mi vpleteni? A nas bodo tudi napadli?

MIKE: *Se zabava.* Hahaha, kdo bo nas napadel? S čim? Lopatami? Hahaha...

JOHN: Ja ne... Korejci.. Saj so rekli, da imajo...

MIKE: Kaj imajo? Ma nič nimajo, sami sebe streljajo....

JOHN: Ok... Če ti tako praviš... Ampak, kako... kaj pa si ti sedaj Petru naročil?

MIKE: Kaj sem pa naročil?

JOHN: Ja Petru, s tem denarjem...

MIKE: *Naveličano*. Jaaaa?

JOHN: Ja poslal si denar napadenim in našim. Ampak...*Premor*...Skoraj enako si ponudil – sovražniku.

MIKE: Sovražniku? Hahaha, ti pa si naiven... filozof. Sine, še veliko se imaš za naučiti. Jaz nisem politik, kot sem ti že rekel - jaz sem poslovnež. Mene ne zanimajo detajli in špekulacije. V takšnih primerih je potrebno biti hiter in pazljiv. Nikoli ne veš, kdo bo izplaval na površje. In tudi, če nam po nekem čudežu uspe premagati Severnjake, kot praviš – sovražnika, kdo misliš, da bo prevzel sedež? Politiko bodo še vedno vodili domačini, ali kot jim rečemo - opozicija, mar ne? In takrat jih bomo opomnili, od kod je prišla pomoč. In takrat... *Se ustavi. Dokonča ziritirano innaveličano*. Mah, kaj pa vi veste mladina, od vas itak ni nikakršne koristi...

JOHN: *Še vedno v enakem tonu*. Ampak... Ampak... Vojna je...

HOLLIE: *Nezainteresirano*. A mar ni vedno?

Zatemnitev.

Ista soba. Hollie in Greg klepetata na kavču, Mike meče kocke na mizico, John sedi pred računalom z glavo v dlaneh in strmi v prazno.

HOLLIE: *Glasno. Mama!!*

CHERRYL se vrača v sobo v kopalnem plašču in lakira nohte.

CHERRYL: Sem že tu, sem že tu. Kaj se je zgodilo.

HOLLIE: Ma nič, spet neka vojna. Po moje spet tisti muslimani... Pustimo to. Moja novica je bolj pomembna!

CHERRYL: Aja? Mike?

Mike samo zamahne z roko.

CHERRYL: Aja no, ja potema pa res ja, nadaljuj, povej kaj se z vama dogaja!

HOLLIE: No kar sem želela prej povedati je to, da sva se danes prijavila na kliniki in opravila vse potrebne teste. Dobila sva zeleno luč in sedaj moramo doreči samo še podrobnosti. No to in seveda odločitev kongresa. Ampak v glavnem otroka bova imela! *Se veseli.*

CHERRYL: Joj, kako sem vesela. *Se obrne proti Miku.* Mike, veseli smo, mar ne!

MIKE: *Ne da bi odvrnil pogleda od ekrana.* Seveda sva vesela. Še bolj bova pa vesela, če bo po materi in ne po temu hlodu. *Z glavo nakaže na Grega.*

CHERRYL: *Jezno.* Mike!

Mike samo skomigne.

John skoči in se obrne proti Miku in Cherryl.

JOHN: Ali vidva sploh vesta kaj tedva govorita? Sploh vesta kaj je ta inštitut?

MIKE: *Zajedljivo.* No, pa da ne bo tak težak in filozof kot je ta tvoj brat...

JOHN: *Nadaljuje zaprepadeno.* To je inštitut za genomiko, za vruga! Ali se je čisto vsem zmešalo?

CHERRYL: Ja in?

HOLLIE: Ja in?

GREG prikima.

JOHN: *Še bolj vročično.* Ja...

CHERRYL: Tiho bodi ti! Pusti nas pri miru. Glej tam v ekran. *Sede poleg Hollie.* No daj, vse mi povej. Kaj je to? Kako deluje? Kaj je to s kongresom? In najbolj važno- kdaj lahko pričakujemo?

HOLLIE: *Veselo.* Ja nič. Čisto enostavno je. Da ne bi preveč na dolgo razlagala, vse je res popolnoma enostavno. Namesto, da bi zanosila tako kot si ti, sva se pač prijavila, da bova med prvimi, ki bodo imeli otrokas pomočjo najnovejše znanosti. To pomeni, da bodo ti znanstveniki najinega otroka naredili po najboljši moči, mi pa moramo samo izbrati določene atribute, kar si želimo in kaj ne. *Iz torbice privleče mobilni telefon.* In da bi bilo še lažje, so nama dali aplikacijo, kjer samo klikamo tisto kar želimo. A ni to super fino?

CHERRYL: *Začudeno.* Kako to misliš?

HOLLIE: Ja tako, kot sem rekla, enostavno. Mislim, ne bi se prav spuščala v podrobnosti, saj veš, oni imajo velike besede, ki tudi meni niso jasne, ampak so pa pripravili stvari tako, da so zelo prijazne uporabniku.

CHERRYL: Jaz tebe čisto nič ne razumem.

HOLLIE: Hehe, mami. Pa saj si slišala za genetsko spremenjene rastline in podobno, ja?

CHERRYL: Jaaa?

HOLLIE: No, vem, da te to nikoli ni ravno zanimalo, ampak tudi človeka se da popraviti.

CHERRYL: *Še vedno popolnoma zmedeno.* Ok...

HOLLIE: Ja. Veliko se da. In v tekmovanju s Kitajci, smo se končno odločili, da je to potrebno sprejeti, da je treba dati zeleno luč in kot rečeno, danes se čaka samo še potrditev s strani kongresa.

CHERRYL: Ja kako pa to, da nič ne govorijo o tem na televiziji? Vsaj to bi lahko sporočili, da se danes glasuje!

HOLLIE: Ja pa saj nikogar to ne zanima. Pa še sedaj so s to novo vojno vskočili, tako da je popolnoma zatihnilo.

JOHN: *Cinično.* Kako prikladno, mar ne?

CHERRYL: *Jezno.* Tiho ti, sem ti rekla!

John se obrne nazaj proti ekranu in tiho reče. Levo.

HOLLIE: No, tako, to je pač okvirno, ampak kot rečeno, ne bova se spuščali v detalje, to je za druge. Kar je pomembno za nas je to, da se odločimo, kaj želimo in kaj ne.

CHERRYL: Kaj želimo?

HOLLIE: Poglej. *Vzame telefon.* Evo, to je tista aplikacija, preko katere se lažje odločiš, kaj ja in kaj ne. Na začetku so bolj tiste, ki jih nihče noče. Recimo osnovne dedne bolezni. Nihče si verjetno ne želi raka.

CHERRYL: Ampak saj v naši družini ni nikogar...

HOLLIE: V naši ne, vendar ga ima Gregova teta. Verjetno ne želimo tvegati? No, pa saj koliko sem razumela, to že kar uvrščajo med bolezni tretjega sveta, hahaha... No v glavnem, tukaj...*Pokaže telefon Cheryl.*Odkljukaš in to je to.

CHERRYL: *Proti Mikeu.* Si ti že vedel to?

Mike nezainteresirano skomigne in vrže kocki.

CHERRYL: Kako pa sta vidva vedela za tetino bolezen?

HOLLIE: Ja, že pred nekaj meseci sva bila na pregledu, kjer so analizirali najin DNK in ga primerjali s celotno družino. Ampak nič vam nisva želela govoriti o ničemer, ker proces seveda še ni odobren in bi bilo prazno upanje. In zato je danes še toliko bolj napeto in to morava dokončati, ker vsi čakamo na najboljšo novico!

CHERRYL: *Se ponovno obrne proti Mikeu.* Mike?

MIKE: *Skoraj jezno.* Ja, seveda sem slišal. To se govori in pripravlja že, če mene vprašaš, že od samega začetka pred petdesetimi leti. Je pa res, da nas utegnejo Kitajci prehiteti. Oni nikomur nič ne govore...

CHERRYL: Hmm, ok, recimo, da razumem... In kaj sedaj?

HOLLIE: Ja sedaj...

V kotu ekrana se pojavi Oprah.

CHERRYL: *Vzhičeno.* Stoj, počakaj! Oprah! Daj jo na glas!

MIKE: Oprah na ekran!

Na ekranu se pojavi Oprah in čez celotno sliko se vidi pasica, kjer je napisano – Ohrovt je nova Črna!

OPRAH: No tako, vsi ste dobili paket! Ne odpirajte, dokler ne rečem zdaj! Ko pa boste odprli, bo tisti, ki bo našel notri ključ, imel ključ do največjega zaklada današnjega sveta - skladišča – OHROVTA! Ker ohrovt je nova črna! Lahko ga uporabljate za čisto vse, kar vam pade na pamet, predvsem pa vam ga priporočam namesto kave in podobnih energetskih napitkov. In kot bi rekel naš najljubši doktor Phil – ti dobiš ohrovt, ti dobiš ohrovt, vsi dobite ohrovt!!!

Slika se pomanjša nazaj.

CHERRYL: *Razsvetljeno.* Ohrovt! To je naravnost čudovito, že od nekdaj sem slutila, da bo to tisto pravo! Že naše stare mame so nam vedno govorile - jejte ohrovt! Ampak mene je vedno napenjal! Samo sedaj to ni več problem, ker je tako rekla Oprah! Maria, Maria!!

Iz sosednje sobe vstopi Maria.

CHERRYL: Maria, takoj mi prinesi trojni mocha z bukovim mlekom postrani stoječim pol vroč in pol hladen naravno prezorjen in neobdelan ohrovt s smetano!

HOLLIE: Jaz bom isto! Ampak brez pene!

GREG pokima. Mike zamahne z roko. Maria stopi do Johna.

JOHN: *Cinično.* Joj, joj, samo, da Oprah nekaj reče, to takoj postane sveto! Pa saj niste resni!

Maria: *Naveličano.* Kaj potem ne boš nič?

JOHN: *Pogleda v stran.* Dvojni ohrovt! Ristreto!

Maria odide.

CHERRYL: *Pogleda proti Hollie.* Ohrovt, a ni čarobno!

HOLLIE: Ja, kdo bi si mislil. Super je!

CHERRYL: *Se umiri.* Ja, prav super!

HOLLIE: Kje smo ostali?

JOHN: *Skoči s stola.* Kje smo ostali? Zmešalo se vam je! Ati, mami, a vidva sploh vesta o čem Hollie govori? GENETSKO spremenjeni ljudje! A vi ne razumete implikacij, ki stoje za tem? A vi sploh veste, kam to vodi?

CHERRYL: Takoj se prenehaj dreti! Mike, povej mu!

MIKE: *Se obrne.* Poslušaj ti komunist! Sedi in se prenehaj dreti in vznemirjati matere! To je odločitev tvoje sestre in njenega hloda, ne pa tvoja!

John utihne. Zaprepadeno gleda po sobi sede nazaj nazaj na stol.

CHERRYL: Mater mali, res si težak! Kaj se moraš vedno vmešavati tja, kjer ni tvoje mesto? *Proti Mikeu.* Mike, se že kaj ve, kako bo kongres odločil? Imaš kaj informacij?

Mike odkima.

CHERRYL: Ok. Hollie, povej, kaj sta še vse izvedela.

HOLLIE: Ja, veš kako je, čisto vse lahko izbiramo veš. Pa da ne bom kar na pamet govorila, kar pojdimo po lestvici in se odločimo. Joj, a ni to super? Kot v Merkatorju. Se pravi najprej bom dokončala in odpravila še te bolezni, kot so cistična fibroza, Huntingstonova bolezen, srčne bolezni, Alzheimerja, Downow sindrom... *Se ustavi...* O lej, saj imamo opcijo klikniti za vse tenapake!! Sedaj se lahko osredotočimo na bolj vesele stvari. Ker tisto me kar malo deprimira.

CHERRYL: *Sklonjeno gleda v Holliin ekran.* Tudi mene ja... Kdo bi si mislil, da toliko stvari sploh obstaja?

HOLLIE: Ja, aneda... *S prstom drsi po telefonu.* No, evo! Tukaj se začne!! Oči! Kakšne barve oči naj ima?

GREG in CHERRYL: Modre!

HOLLIE: Hehe, super. Vsi se strinjamo, da so modre najlepše, itak! Ok. *Prebira.* Pa lasje? Kakšne barve?

GREG in CHERRYL: Temne!

HOLLIE: Kodrčki?

GREG in CHERRYL: Obvezno!

HOLLIE: Hih, super! Koliko naj bo pa visok?

CHERRYL: Meter devetdeset? Bo to dobro?

HOLLIE: Hmm, ja... Ne vem. Da ni preveč? Greg, koliko si ti visok?

Greg skomigne z rameni.

MIKE: *Odkima.* Hlod.

HOLLIE: Pa ti mali?

John ignorira.

CHERRYL: *Jezno.* John, nekaj se te je vprašalo.

JOHN: *Nejevoljno.* 183.

HOLLIE: Hmm, ja potem pa 190, to bo kar v redu.

CHERRYL: Joj, kako je to zabavno. Kot smo včasih igrače sestavljali!

JOHN: Ja, gospoda krompirjeglavca!

CHERRYL: *Se obrne proti Johnu.* Ja, tebe!

HOLLIE: Živčno. Ja nehajta no, mami kaj se mu pustiš. Ignoriraj ga.

CHERRYL: Pa če...

HOLLIE: Pa saj ni važno. O, poglej, še celo tip telesa lahko izberemo. Kaj pravite?

CHERRYL: Ja naj bo mišičast, ampak ne preveč.

HOLLIE: Ja to je res, vrat mora imeti, da ne bo redar, hehehe...

CHERRYL: *Obotavljajoče.* Kaj pa... kaj pa... *Pogleda v tla.* Tisto spodaj? Lahko tudi to izberemo?

HOLLIE: Hahahaha, po moje, seveda. Počakaj, poiščem. *S prstom drsi po ekranu.* Evo ga, res je na voljo... Ampak kaj pa je prava velikost?

V prostoru nastane tišina.

JOHN: *Zbadljivo.* Štirideset centimetrov, pa črnc naj bo!!

HOLLIE: Štirideset in črnc? Hahahaha, mali ti pa si nor, resnično nor!

CHERRYL: *Zamišljeno.* Štirideset... *Se zdrami.* Ja res, John, kolikokrat ti je potrebno reči da prenehaj!

MIKE: *Pogleda Cheryl.* Želiš kaj povedati?

CHERRYL: *Nervozno vstane.* Ma ne, ne, kaj je s tabo...

MIKE: *Proti Johnu.* Ti pa resno prenehaj s svojimi norostmi, resno ti povem!

JOHN: *Ponovno vstane.* To je točno tisto, kar vam želim že ves čas povedati. To je narobe. Vse to je narobe. Vsaka stvar, ki jo spremenite pomeni ustvarjanje neke neresnične kopije nečesa, kar mislite, da bo popolno. A v bistvu kar delate je uniforma. Kdo pa seveda hoče črnca? Kitajca? Korejca? Vi boste zdizajnirali tega otroka in na svetu bodo ostali samo še Vanilijevi ljudje!!

Johnovo razburjenje prekine Maria, ki vstopi v sobo z s pripravljenimi napitki. Vsi dobijo velike polne kozarce, razen John, pred katerega postavi krožnik z dvema glavicama ohrovta in odide.

HOLLIE: *Naredi požirek in se skremži a nič ne komentira. Se obrne proti Johnu.* Ok,bratec, daj mi povej, ker jaz čisto nič ne vem, kaj se s teboj dogaja. Če te prav razumem, si ti želiš, da bi bil najin otrok bolan?

JOHN: *Šokirano.* Prosim? Kdaj sem pa to rekel?

HOLLIE: Ja glede na to, da si proti temu kar sva se midva odločila, meni to pomeni točno to. Ti praviš, da se ne smemo dotikati genov. Da ne smemo nič spreminjati. A vsi vemo, koliko je nevarnosti in koliko bolezní se da odpraviti in glede na to, da imamo pri roki možnost, da ponudiva svojemu otroku zdravo in polno bivanje, ti tam sediš in se dereš, da je to narobe! Da naj raje tvegava in naj se zgodi, kar se bo pač zgodilo...

JOHN: *Se razburi.* Pa kdaj sem to rekel? Vi ste že daleč stran od tega, da bi samo bolezní želeli odpraviti, vi ste zašli v sfere, ki nimajo nobene veze z zdravjem...

HOLLIE: *Nasršeno vstane in stopi do Johna.* Aja? A res? Kako pa je to drugače? Mar ni to vse, to kar se pogovarjamo in to, kar se odločamo, dobro najinega prvorojenca? Mar mu ne želiva samo dobro?

JOHN: *Se brani.* No, ja, tudi je... Seveda...

HOLLIE: Ja no in kaj potem če si želiva da bo lep? Kaj pa je s tem narobe? Imaš kaj proti?

JOHN: Ja to pa ni več samo zdravje, ane?

HOLLIE: Ja meni se pa zdi, da je. Si mogoče pomislil, da želiva, da bo najin sin, v nasprotju z nekaterimi, spoznaval ženske v živo in ne s fotošopiranimi slikami na Kinderju??

Vsi planejo v smeh.

JOHN: *Užaljeno.* To je bilo pa... *V tistem trenutku zapiska telefon. Pogleda na ekran.* Kaj za vraga? *Pogleda proti Gregu.* Ja ti, ja.... *Čisto zaprepadeno.* A se je tebi popolnoma utrgalo?

CHERRYL: Kaj pa je? Kaj se dereš norec?

JOHN: Ja na Fakebooku je objavil, da so mi vseč veliki črni tiči!

GREG: *Zmedeno in nesigurno.* Ja, ampak... saj prej si...

JOHN: *Ves zaripel v obraz.* Moron!! To je bil CINIZEM!! A si ti sploh normalen?

Greg pogleda Hollie.

HOLLIE: Cinizem – norčeval se je.

GREG: *Osramočeno.* Aja...

CHERRYL: *Proti Johnu.* Pa kaj se dereš, a si tudi ti zmešan? Pač zmotil se je, evo, saj bo pobrisal!

GREG prikima in tipka po ekrančku.

JOHN: Pa kaj bo izbrisal? To je internet, na internetu se nič ne izbriše! Tam je vse za vedno! *Njegov telefon ponovno zapiska.* Evo, evo... *S tresočim glasom.* Že komentirajo. *Poraženo se sesede nazaj na stol.*

MIKE: No super, se je vsaj nehal dreti...

CHERRYL: Ma daj pusti ga, saj veš da ne ve kaj bi rad. Študentje... Dajmo, nadaljujmo, nadaljujmo...

HOLLIE: Joj no, če me pa jeza. Pa saj so mi v inštitutu rekli, da bodo nekateri ljudje takšni. Ampak nisem pa pričakovala, da se bo to zgodilo doma... Lasten brat mi hoče slabo...

John se ne zmeni za njene besede, z vso nemo se trudi tipkati po telefonu.

CHERRYL: Ma saj veš, on mora biti vedno nekaj proti. Ni čudno, da je samski, katera ga bo pa gledala...

HOLLIE: Joj mami, ti pa si...

CHERRYL: Ja no, če je pa res.

HOLLIE: Ampak, prav imaš, nadaljujmo. *Drsi po telefonu*. Se pravi smo rekli, naj bo visok okoli sto devetdeset centimetrov, modrook, temnih las, atletsko grajen... Malce se nam je zataknilo pri obdarjenosti.... ampak pustimo to zaenkrat... hehe... odstranili smo večino bolezni, naslednja stvar, ki jo imam na seznamu je IQ. Kaj naj napišem tu?

CHERRYL: *Navdušena kot otrok*. Najvišji! Naj bo GENIJ!

MIKE: *Se končno pridruži*. No, genija ravno ne potrebujemo! Geniji znajo biti neznosni! Verjemi, jih imamo cel kup v firmi! Samo pazi, da ne bo postal komunist in filozof kot John. Enega imamo že dovolj pri hiši. In konec koncev, nekomu bom moral zapustiti posest, zato naj bo pameten ravno prav.

JOHN: *Pikro*. Naj bo pameten kakor Greg.

Ženski ga grdo pogledata, Greg mu prikima.

MIKE: *Glasno*. Tišina!

Na ekranu se pojavi napis Polomljena Novica – Hurikan! Mike s kretnjo roke nakaže in slika se poveča.

NOVINARKA: Drage dame, cenjena gospoda, dober večer! Puerto Rico je zajel smrtonosen orkan pete stopnje. Kot poroča naš dopisovalec, je kar trideset odstotkov vzhodnega dela poravnano z zemljo, skorja vsa država je brez električne energije in več kot milijon ljudi je moralo zapustiti svoje domove v strahu pred najhujšim. Nastanili so jih po različnih centrih, ki so jih za ta namen hitro odprli širom države. Posnetkov zaenkrat žal še nimamo, vendar pa kot kaže, se nam ponovno iz bele hiše oglašča predsednik Trump.

TRUMP: Je pihal veter. Bil je močan. Najmočnejši. Orkan! In to ni dobro! To je slabo. In kar je slabo, to ni ameriško, ker samo najboljše je ameriško! Amerika prva, vsi ostali so zadaj! In zato je Amerika tudi prva ponudila pomoč! In to je dobro... Ampak sedaj pa mi vsi povejte, v tem mrazu in vetru – kje je sedaj vaše globalno segravanje? A? Sem rekel, da so to ponarejene novice!! In tudi, če bi že imeli zgrajen zid, do tega sedaj ne bi prišlo...

NOVINAR IZ PUBLIKE: Ampak Puerto Rico je za Mehiko...

TRUMP: Semantika! Brez vprašanj, prosim, mudi se mi, baje je zalilo tudi moj hotel in golf igrišče...

Na ekran se vrne novinarka.

NOVINARKA: No, kot vidite, situacija je zelo resna... Za pomoč smo tudi na naši televiziji odprli poseben račun, kamor lahko nakažete vaše donacije...

MIKE: *Prekine posnetek. Peter!*

Na ekranu se pojavi Peter.

MIKE: Peter, takoj kontaktiraj BSAID in poižvedi, katera uničena področja imajo izvire dobre vode. Poskrbi, da se bo dalo zagarantirati nakup zemlje in potem ponudi pomoč. Takoj, ko bo pa seveda mogoče, naj prično z obnovo in izgradnjo! Saj veš, »The Usual«, pomoč pri gradnji in obnovitvi skupnosti!

PETER: Storjeno! Še kaj?

MIKE: *Zamišljeno.* Mmm, ja, nekaj sem že prej želel... A, ja seveda, ko smo že pri tem, daj, tam, v tisti bivši ruski državi poišči najboljšega ponudnika ohrovt, in kupi vso zalogo za dve leti...

PETER: Ukrajini?

MIKE: Ja, kjerkoli... Tam, od koder je predsednikova žena... Sem slišal, da so po tem prepoznavni...

PETER: Aha, ja Slovenija. Velja.

MIKE: In... *Vrže kocki.* In vloži petdeset milijonov na številko osem.

PETER: *Tipka po računalniku.* Številka osem pravite... Aha, ok, to bodo American Fairlines.

MIKE: Ok. To bo vse.

PETER izgine z ekrana.

JOHN: *Zaprepadeno.* Petdeset milijonov na številko osem? Na American Fairlines? Ja pa saj to je eden najslabših ponudnikov letalskega prevoza na celem svetu. Saj je skoraj na ravni tiste ruske Bdrice al kako se že tisto imenuje... Mislím, kako se lahko odločiš na podlagi metanja kock? Pa saj to ni igralnica!

MIKE: *Cinično.* Hehe, poglej ga študenta. Pa kaj vas sploh učijo danes na teh fakultetah? Peter!

Na ekran se vrne Peter.

MIKE: Daj Peter, razloži temu študentu.

PETER: Mmmm, seveda. Kaj točno pa?

MIKE: Ja tisto z mačkom, meni se ne da več...

PETER: *Suhoparno.* Aha.. Ja... Ok, John, tvoj oče govori o tistem eksperimentu, ali tekmovanju iz leta 2012, ki ga je sponzoriral Wishing You Cost. Tekmovanje je namreč potekalo med mačkom Orlandom, strokovnjaki z borze in nekimi študenti, ker so želeli ugotoviti, kdo bo najbolje upravljal s svojim portfeljem. Tako so strokovnjaki vlagali po znanju, študentje po predvidevanju in maček Orlando je metal igračo. To je trajalo celo leto in ves čas so merili rezultate. Nihče ni pričakoval in se je zgodilo nekaj popolnoma bizarnega. Na koncu so študentje izgubili nekaj več kot tri odstotke denarja, strokovnjaki so pristali na drugem mestu, zmagal pa je Orlando, s skoraj trikrat večjim dobitkom. In od takrat tvoj oče ravna v določenih situacijah enako. Kot pravi sam, če nič drugega, je vsaj zabavno.

MIKE: *Veselo.* Hahaha, mar ni? No, saj ne bi metal kock, ampak kot veš, je Cheryl alegična na mačke, tako da nisem mogel kupiti Orlanda, hahahaha.

V prostoru zavлада tišina, John ponovno bulji v ekran pred seboj.

MIKE: Peter, predno izgineš. Je kaj novic iz kongresa?

PETER: Ne, nič še. Saj veste, da bom takoj sporočil. Sem pa dobil nekaj obvestil, da tiste informacije o teroristični skupini, Za Človeka Gre, so preverjene in da nekaj res pripravljajo. Vendar nihče ne ve kaj točno bodo storili, saj komunicirajo med seboj samo virtualno in jih ščitijo tisti anonimni, katerih pač ni mogoče prestreči.

MIKE: Ok, hvala.

HOLLIE: *Prestrašeno.* Joj, pa ja da bodo glasovali za. Tako sem nestrpna in res komaj čakam, da se to že zgodi. In kaj so ti teroristi ati?

MIKE: Ah, nič, nič, saj veš, kot vedno, nekdo se ne strinja... Kot tvoj brat recimo. In ker imamo to demokracijo, ima to pravico, včasih gredo pa malce dlje kot bi smeli in morali...

CHERRYL: Pa ja ne bodo kaj pokvarili? In kdaj bo to glasovnjaje?

MIKE: Ma ne, saj nimajo kaj, pomirita se. Kaj pa bodo... To so verjetno tudi študentje, saj smo bili tudi mi hipiji.... Glede glasovanja... Kot kaže imajo še vedno zaslišanja. Ampak kolikor je meni znano, se ni kaj bati... Večina je na naši strani.

JOHN: No, upajmo, da se motiš.

CHERRYL: *Ignorira Johna.* No, super, če tako praviš, potem pa naj bo tako. *Se obrne proti Hollie.* A smo drugače že končali ali?

HOLLIE: Oh ne, ne, kje pa. Pa saj nismo dorekli niti višine IQja in... *sramežljivo...* Dolžine.

Cherryl pogleda v tla in nekaj odkima.

HOLLIE: *Opazi zadrego, zato hitro nadaljuje.* No, tu naprej sedaj imamo zobe in podobno, vendar to bi kar izpustila, saj mislim, da je najbolje, če jih zamenja s porcelanom, ko bo čas za to. Aaaa, poglej, to mi je pa najbolj všeč – celo vse vrste depresij se lahko odpravi. Od bipolarne do... *Hiti tipkati po telefonu, ostali molče.*

MIKE: *Vskoči.* Nečesa pa nihče še ni vprašal.

Vsi pogledaj proti njemu.

MIKE: Koliko pa vse to stane?

HOLLIE: *Rahlo v zadregi.* Ja, točno ja. No, ampak saj ni veliko. Saj veš, glede na to, kar bomo dobili....

MIKE: *Dvomljivo.* *Jaaa?*

HOLLIE: Ja, osnova, se pravi, da postopek sploh pričnemo je tri milijone. Potem pa odvisno od tega kaj bomo izbrali pa od tristo do petsto tisoč dolarjev. Meni se res to ne zdi veliko.

MIKE: *Se prvič razburi.* Kaj ni veliko? Milijonček tu, milijonček tam, pa saj govoriš, kot da bi riževa zrna štela! Misim, tiste bolezni si vse kar odklikala, ne da bi sploh pogledala koliko jih je, pa potem te stvari, ki ste jih dodali... Kje pa sta vidva molzneža mislila dobiti toliko denarja? Saj oba živita na podlagi vajinih žepnin.

HOLLIE: *Priskaklja do Mika in objame.* Ja, jaz sem bila prepričana, da si bodoča dedek in babica želita zdravega vnučka!

MIKE: *V enakem tonu.* Ohoho, poglej ti računa brez krčmarja. To sta se pa kar dobro zmotila. Ne, ne, ne... Iz te moke pa ne bo kruha. *Izviije Hollie iz objema.*

CHERRYL: *Proseče.* Ampak Mike. To morava storiti. Kako pa bo drugače?

HOLLIE: *Še vedno veselo.* No ja, če ne bosta vidva, bosta pa druga babica in dedi. Konec koncev sta že ponudila.

GREG prikimava.

MIKE: *Še bolj razburjeno.* Ooo, to pa ne! A ni dovolj, da sta nam tega hloda podtaknila, sedaj bi pa še vnuka proti nama naščuvala? O ne, ne, to pa ne! In potem bi moral celo življenje poslušati, kako so oni dobri in kako oni mislijo naprej, kako bi oni naredili vse in mi pa nič! Ne, ne, niti slučajno! Vse bom kar sam plačal! *Se potreplja po prsih.*

Cherryl in Hollie mu ponovno skočita v objem.

CHERRYL: Oooo, hvala...

HOLLIE: Od vse razburjenosti in tega prekletega čakanja kar ne morem ukrotiti misli. Dajmo, bomo nadaljevali malce kasneje, potrebujem malo pavze.

CHERRYL: *Poskoči.* O moj Bog! Babica bom! *Proti Miku.* In ti boš dedek!!! Kakšno veselje.

MIKE: *Se nezainteresirano obrne nazaj k ekranu.* Mnja... Samo še tega se mi je manjkalo.

V sobi zavлада prešeren duh, le John še vedno strmi v prazno. Počasi vstane in z mirnim korakom, a vidno razburjen, stopi na sredino sobe.

JOHN: Ok. Ne bom se razburjal. Ampak... vseeno vas bom prosil, da me poslušate in mi dovolite, da vam povem, kaj si o vsem tem mislim. Resno, prosim ne prekinjajte me, mami, predvsem ti.... *Cherryl zavije z očmi.* Vem, kaj si mislite, vem, da sem zadnja oseba, katero bi, predvsem ti, sestra, resno jemala, ampak če ne povem sedaj, me bo to celo življenje grizlo. In ati, ti si me učil, da se moram izraziti, ne glede na to, kdo je moje občistvo. Mar ne?

Mike prikima.

JOHN: Tako da, res, prosim poslušajte, potem pa ne rečem več besede. Ampak poslušajte, ker se mi zdi, da niste prav nič razmislili. Da niste razmislili ne kaj počnete in ne kaj vse to pomeni.

HOLLIE: *Nestrpno.* O jooooj!

MIKE: *Proti Hollie.* Ma pusti ga, naj pove kar ima povedati, da bo potem dal mir. Drugače veš kako bo... Cel čas bo skakal in non stop težil... Lažje bo tako...

Vsi nejevoljno sedejo in John stopi na sredino sobe. Celo Mike se zavri v stolu in gleda proti njemu.

JOHN: Ok... No takole je... Poglejte... Pomislimo, da je narava potrebovala... koliko? Tri, štiri in pol bilijone let, da je ustvarila človeka takšnega kot je danes? Mislim, to predvidevamo, mar ne? Znanstveniki itak samo predvidevajo... No sicer ne bi smel tega tako reči, vendar tako nemalokrat deluje... Ampak... no, pustimo to... Recimo, da je res. In recimo, da se je moderni človek razvil, kot je zapisano, pred približno štiristo in dvesto tisoč leti. Tako nas uče. In tudi vsi znanstveniki se ne strinjajo z Darwinom.

MIKE: *Zaprepadeno.* Počakaj, počakaj malo. Ti sedaj želiš reči, da evolucija ni resnična? Mislim, da bomo mi tebe izpisali iz te tvoje šole!!

JOHN: Ne, nič ne trdim. Govorim samo o tem, da eni pravijo tako, drugi drugače. In kako dokazati? Kako biti siguren? Je to sploh mogoče? Meni je vprašanje o pogrešanem členu resnično vredno razmiselka. In pa tudi o tem, recimo, iz česa se je razvil mrčes? Oni nimajo prednikov, vsaj ne na način, da bi bilo možno kar koli povezati. Vemo pa tudi dejstva, da je kemična evolucija nemogoča, a konec koncev je vse narejeno iz kemijskih elementov. In eno najbolj perečih vprašanj je vprašanje biogeneze!

HOLLIE: Ja super, sedaj samo še čakam, da začneš govoriti o vesoljcih!

JOHN: Pa kaj me napadate? Jaz nič ne trdim, jaz samo sprašujem - kaj je res? Kako vemo, razen, da samo slepo verjamemo nekaj časa, dokler se vse skupaj ne spremeni.

Naredi premor in pogleda po sobi.

JOHN: In kaj rečejo druge stroke, ki razglablajo o atomski sestavi? Da je vse narejeno iz atoma, ki je prazen in vibrira na določeni frekvenci in tudi ti se ne morejo odločiti, kaj je materija, razen, kot se v šali reče – The fact of the matter is, that there is no matter. Hehe... No, da ne zaidem... Ne bom se niti spuščal v ideje duhovnih in teoloških pristopov, ponovno, za voljo argumenta, ostanimo na zemlji, ostanimo tu...

HOLLIE: Upam ja...

JOHN: Pa vseeno ostane vprašanje, kaj je človek? ... *Se zdrzne...* Lej, jaz vaju razumem, Hollie, razumem, da želita otroku najbolje. Mislim, mar ne vsi? Ampak ali sta prepričana, da to kar trdijo na inštitutu dejansko drži? In ne misli, da sem slep, vem,

da vajin otrok ne bo prvi, kdo ve, kaj so že ustvarili na skrivaj, vendar sedaj gre za res. Če sprejmejo danes to v kongresu, da, potem gre za res. In to ni mačji kašelj.

HOLLIE: Mmm, mislim, da ravno zato ker ni mačji kašelj tudi razpravljajo, mar ne?

JOHN: Ja, recimo... Ali pa za to, ker se pač mora... Saj vemo kako se tem stvarjem streže... En kup starcev, ki so na svoj položaj prišli po bog si ga vedi kakšni poti in ti bodo poslušali neka mnenja, pro et contra, ne da bi vedeli, za kaj sploh gre... Ja... Upajmo, da imajo vsaj modrost.. A tudi to ni sedaj pomembno, nisem želel govoriti o politiki...

HOLLIE: *Zbadljivo*. Sploh veš kaj hočeš?

JOHN: O vem, dobro vem. S tem, do sedaj, sem želel najprej opomniti na dejstvo, da se znanstveniki nemalokrat obnašajo kot otroci. Da se znajo za neko stvar močno zagreti in v njo tako verjeti, da jih nihče ne more ustaviti na njihovi poti. In da je to lahko nevarno! Zelo nevarno! Saj vendar govorimo o nečem, kar ima potencial globalnega izumrtja!!

CHERRYL: *Se razburi*. Kaj? Kaj ti govoriš ljubo dete?

JOHN: Točno to, kar sem rekel! Kako lahko vemo, da bo res vse v redu, ko gledamo na dolgi rok? Kdo nam bo povedal resnico? Tega namreč od tistih, ki so pristaši nikakor ne moremo objektivno pričakovati. Mislim, ste vsi pozabili, kaj se je dogajalo še nekaj desetletij nazaj? Predvsem vidva, mami in ati, se ne spomnita, kako so vas znanstveniki učili, da se v primeru atomske bombe skrijte pod mizo ali v kot?

MIKE: Ja, ok, to je bilo pač... Se zgodi...

JOHN: Se zgodi, mar ne? Pa to še ni bilo vse... Spomnim se, da sem enkrat celo bral oglas, kjer so prodajali hotelske sobe z balkonom, ki je imel pogled na testiranja v Las Vegasu. Celotna Miss atomske energije so organizirali. In nekateri so bili po dogodku mnenja, da je bil ogled atomske bombe, najboljša stvar, ki se je kdaj zgodila tam...

CHERRYL: *Še bolj jezno vskoči*. Ja pa kaj govoriš? Pa kaj ima to skupnega s tem, kar želita onedva?

JOHN: To ima skupnega s tem, koliko slepo lahko zaupamo. Veš, ko je Openheimer z ekipo naredil atomsko bombo, se mu tudi najprej ni zdelo, da je karkoli narobe. Naj vas spomnim, da je šele po tistem, ko so odvrgli Trinity in naredili tisto poizkusno eksplozijo, rekel, da je postal Smrt, uničevalec svetov... In od tam je šlo celo njegovo življenje samo še na dol. Zaradi krivde, ki jo je čutil. Ampak najprej je bil pa samo

pokaže v narekovajih znanstvenik, ki je raziskoval in teoriziral. Ker se mu je zdelo super! Enkratno! In od tistih dni vsi, prav vsi, še vedno trepetamo pred tem zlom, pred uničenjem... Res je, atom smo zajahali in ga uporabljamo v več namenov, veliko dobrega smo dobili... Pa vseeno, je varno? In še toliko bolj se mi zdi ta primerjava primerna ravno sedaj, ko imata dva popolnoma zmešana človeka možnost uničenja vseh nas... In tu vidim enako past pri genetskem inženiringu... Igramo se z nečim, česar posledic ne moremo predvideti. In zopet se najdejo tisti, ki govore, da je popolnoma varno in kontrolirano in da se nimamo česa bati...

HOLLIE: *Zmedeno v smehu.* Hahaha, pa ti misliš, da če bodo spreminjali gene, da bodo ljudje kar eksplodirali?

GREG *se pridruži smejanju.*

JOHN: *Se še vedno ne pusti znervirati in zmesti.* Heheh, kakšne pa trosiš? Seveda ne, to bi bilo še dobro, hahaha... A vendar veliko je tistih, ki opozarjajo, da obstaja kar nekaj pasti, v katere se lahko ujamemo. In to dolgoročno. Pa saj ne moremo popolnoma predvideti posledic. Recimo... Če se ustavimo samo pri zdravju. Imamo bolezni, ki jim celo rečemo genetske napake. In se odločimo, tako kot sta se vidva, da jih že preventivno odpravimo. Super, vse lepo in prav. Ne bomo dobili neke bolezni, ki je nismo želeli. Ampak, kako vemo, da ne bo šlo ravno zaradi tega kaj drugega po zlu? Kako vemo, da akcija ne bo zahtevala reakcije? A veš? Pa saj se v resnici nikomur ne sanja niti to, kaj je... na primer... imunski sistem. Kako ta dejansko deluje? In kaj če ravno zaradi tega le ta še bolj oslabi in človek postane še bolj ranljiv na neke zunanje, ali pa konec koncev, notranje dejavnike, kot so bakterije in podobno?

MIKE: *Resno.* Ok, recimo... Tu ti deloma dam prav. Ampak, kaj ko bi rekli - o tem potem? Pač, če bo šlo kaj po zlu, se lahko kaj hitro popravi, sedaj, ko vedo kam kaj gre.

JOHN: Ja... Če bomo videli to takoj. Kaj pa če se zavemo tega prepozno? Kaj pa če bo nekaj časa vse v redu in stvar udari ven kasneje?

MIKE: Bomo pa popravili kasneje.

JOHN: Da, ampak ponovno - če ne bo prepozno.

MIKE: Kako pa je lahko prepozno?

JOHN: Kaj pa, če pride do navzkrižne kontaminacije in okvarjeni gen preskoči? To ne bo prepozno?

CHERRYL: Navzkrižne kaj?

JOHN: Kontaminacije. Onesnaženja. Okužbe!

HOLLIE: Ja kako pa lahko do tega sploh pride?

JOHN: Na tisoče načinov. Lahko preko bakterij, lahko preko virusov... česarkoli v bistvu. Mar nismo to dojeli pri rastlinah in Monsanto? Saj je skoraj vse žito na tem svetu genetsko spremenjeno, ker so se geni prenašali z ene rastline na drugo.

MIKE: Pretiravaš...

JOHN: Nič ne pretiravam, to je popolnoma mogoče...

HOLLIE: Pa saj mi nismo rastline.

JOHN: Ne bom na dolgo in podrobno razlagal kako se to zgodi, lahko si sami pogledate, informacij o tem je dovolj. In to je dejansko zelo verjeten rezultat. In ko smo že pri okvari gena, ki se izkaže kasneje... Veste kaj je še huje?

CHERRYL: No kaj?

JOHN: Da včasih preskoči generacijo, drugič dve. Se pravi, da se nekaj lahko zgodi, mi niti ne vemo in se cel svet okuži in čez dve generaciji udari ven in...

MIKE: In to pomeni, da ti preveč filmov gledaš!

CHERRYL: Samo res ja...

JOHN: Ne, resno vam govorim, to niso filmi, to je resničnost! Obstajajo še druge nevarnosti, kot so novi alergeni, ki se bodo verjetno pojavili in predvesem, to kar nam grozi že sedaj – odpornost na antibiotike!

HOLLIE: Pa daj, umiri se malo...

JOHN: Zakaj? Ker veste, da imam prav?

MIKE: Ne, ne veš ali imaš prav, je pa res da strašiš, brez dokazov!!

JOHN: Ja in vi trdite, da ni strahu, ravno tako, brez dokazov!

HOLLIE: *Skoči s kavča*. Ja, res, strašiš, na živce mi greš!! Kot, da ni dovolj, da se m živčna, ker čakamo na odločitev? Ne, ti prav moraš!!

CHERRYL: Ja, res je. Nehajmo, prenehajmo!

JOHN: *Se rahko razburi*. Ne, ne bomo prenehali, rekli ste...

MIKE: Ok, ok, vsi skupaj! Pomirite se! *Proti Johnu*. Prav, razumemo, obstaja nevarnost. Ampak ne vemo ali res obstaja nevarnost! To so mnenja in saj veš kako je s temi...

HOLLIE: *Vskoči*. Kako?

MIKE: So kot ritne luknje, vsak ima svojo in svet je lepši, kadar le te ostanejo v gatah!! Hahaha...

Vsi razen Johna padejo v smeh.

CHERRRYL: Jooj, Mike...

JOHN: *Se pomiri*. Zabavno, zabavno. Prav, vidim, da sem zadel v rano. Moram priznati, da me to kar veseli. Ker si resnično želim, da malce razmislimo... Ampak pustimo ta del... Zaenkrat... Pa recimo, da bi bilo fizično vse v redu, ali pa bi nam uspelo rešiti zadevo, ko bi do tega prišlo... Kaj pa... Moralna plat?

MIKE: *Se nasloni na stol in pogleda v strop*. Ojej, sedaj smo pa tam.

HOLLIE: *Naveličano*. Pffff... Oči, reci mu naj neha!

JOHN: Zakaj? Saj ste rekli, da me boste poslušali!

MIKE: *Pomirjujoče proti Hollie*. No, daj mu še par minut, naj se spiha.

JOHN: *Znagoslavno*. Hvala... Morala ja. Saj vem, da je večina že pozabila na njo. Današnji svet komaj še ve kaj to je... *Pogleda proti Gregu*. No, Greg, povej, kaj je to morala?

Greg se popolnoma zmede, kot bi ga nekdo prebudil. Hollie vidi zadrego zato takoj vskoči.

HOLLIE: Pa kaj sedaj Grega mučiš. Vsi vemo, ne teži.

JOHN: Hehe, saj sem želel samo malo aktivnosti. Prav, vam verjamem. No in če že vemo, potem pa vas vprašam... glede na to, da želite, da svetu vladajo Vanilijevi Ljudje, mi poveste, kako je to za vas moralno?

CHERRYL: Ma kakšni vanilijevi ljudje? Kam tebe odnaša? O čem spet ropotaš?

JOHN: *Se ponovno rahlo razburi*. Vanilija ja! Vsi enakega izgleda, enakega IQja, beli, veseli, neizraziti... Kot vanilijev sladoled! Uniformirani!

HOLLIE: Ja kdo pa pravi, da bodo vsi enaki?

JOHN: Kako kdo pravi? Jaz pravim!

MIKE: Hohoho, seveda, ti, ki vse veš... *Zamahne z roko.* Študent...

JOHN: Ne verjamete? Heh... Se spomnite, ko ste izbirali dolžino in ko sem rekel...

GREG: *Se nerodno glasno zasmije.* Ja!!

Vsi ga grdo pogledajo in se zresne.

JOHN: *Nadaljuje.* Da naj bo črn, ali rumen? No, takrat sem ciljaj na to. Namreč, glede na to, da boste vi med prvimi in verjetno vas bo kar nekaj iz iste skupine, boste s tem dobili veliko priložnost. In veliko prednost! Ne glede na to, kaj sami sebi govorite, dejstva so dejstva.

HOLLIE: In kakšna so dejstva?

JOHN: Dejstvo je, da imajo lepi ljudje več možnosti. Je znanstveno dokazano. In po vseh modnih smernicah, bo ta otrok lep. Danes. Potem, dejstvo je tudi to, da bo imel ta otrok visok IQ, kar ga bo postavilo še kakšno stopničko višje. Bo popolnoma zdrav, vedno dobre volje in seveda, ker prihaja iz premožne družine, je blišč še toliko večji.

CHERRYL: Ja in?

JOHN: Ja in? Veš kaj to pomeni? To pomeni, da bo v določeni točki postal ideal. Konec koncev ste opisali moškega, ki je vitez v vsaki Dizniji risanki. In ta je že danes ideal. In vsi bodo želeli biti takšni. Vsi si želimo biti principi in princeze. In ker vemo, kako človeški um deluje, vemo, da prišlo do kargo efekta in kar Janez vidi, Janez ponovi. In tako dalje. Kdo si bo želel kakršno koli drugo varianto, če je ta tista, ki vodi?

CHERRYL: No, sedaj si pa res čisto zašel!

JOHN: Sem res? Daj, malce poglej okoli sebe. Cel svet je se je pozahodil. Pozahodil, ali kot se lepše reče - moderniziral. Razen nekaterih posameznih plemen in manjših skupinic, vsi nosijo enaka oblačila, frizure sledijo trendu, vsi bi bili radi, kot tisti na televiziji. In zakaj bi bilo pri tem kaj drugače? Če bi imeli izbiro, verjemi, da se ne bi ustavili samo pri oblačilih. Študije so pokazale, da tako, kot ste se vi odločili, večina ljudi na celem svetu ima najraje modre oči. Ljudje smo zelo plehka in predvidljiva bitja, kar vprašajte marketaše...

MIKE: No, daj, to sedaj res nima več smisla. Mi govorimo o tem, da želimo zdravega otroka, ti pa tu nekaj sklepaš in govoriš o modi in lepoti. Če nimaš kaj drugega raje prenehaj!

JOHN: Pa saj ni stvar v modi. Stvar je bolj resnična, kot si upa marsikdo priznati... Ampak vidim, da me ne razumete nabolje... Ali imam še kaj drugega? Imam, seveda imam. Samo kar ne morem verjeti, da vas ideja o uniformiranosti prav nič ne moti... Čeprav, no ja... Saj res, če dobro pomislim...

MIKE: Če dobro pomisliš?

JOHN: Ma sem mislil dati neko primerjavo, nekaj, kar bi tudi vas streslo, ko govorimo o uniformiranosti ljudi, pa mislim, da me ponovno ne boste razumeli...

CHERRYL: A ti nas hočeš malo dol potlačiti?

JOHN: Ne, ne, samo spomnil sem se, da je bilo naše doživetje tistega križarjenja predlani popolnoma različno...

MIKE: O čem spet blebetaš?

JOHN: Pa saj se spomnite, ko smo bili tam na Karibih s križarko?

CHERRYL: Ja?

JOHN: No, saj pravim, vidva sta jo drugače doživela, ker sta bila po večini na terasi v sobi in sploh nista šla ven...

MIKE: Ja, saj to je bil smisel...

CHERRYL: Seveda, stran od telefonov, od sveta, od vsega!! U kako je bilo fino! *Proti Miku*. Kdaj gremo spet?

MIKE: Ne vem, trenutno ne morem...

JOHN: No, nisem zaradi tega to omenil... Nehajta... Kar sem želel povedati vama ni bilo vidno... Tisti ljudje. Tisti, kako bi človek sploh temu rekel... Mehurji? Se spomnim, kako so hodili v vrsti, kako so ploskali, kako so hodili točno tja, kamor se jim je reklo. Kako so bili ubogljivi. Bizarno je bilo. Kot da jih ne bi bilo tisoče. Kot bi bil eden sam, ampak v več izvedbah. To me je malce spomnilo na to...

CHERRYL: *Izgubljeno*. Nič ne vem, kaj želiš povedati.

JOHN: Ma nič, ni pomembno, kot sem rekel, vi se ne spomnite, ker niste niti videli... Ampak vrnimo se nazaj... *Zmedeno in zamišljeno*. Pa saj me je kar strah nadaljevati, ker če ste me že do sedaj tako napdli, kaj bo šele sedaj, ampak, moram...

CHERRYL: *Začne hoditi naokoli po sobi in si ves čas popravlja lase. No, pa daj že noooo... Še bolj živčno. Skoraj cepeta. Ti povem, da mi je ta trenutek resnično žal, da ni bilo te možnosti, preden si se ti rodil!!*

MIKE: *Cinično. Hahaha, kje pa je sedaj tvoj ljubi moj, dobri, moj sinko? Hahahaha.*

John stoji kot vkopan.

CHERRYL: Ja pa če vidiš, da se mu je popolnoma zmešalo. Kakšne pa govori.

JOHN: Jaz govorim samo resnico. Vi ste tisti, ki sploh ne razmišljate! Vi ste tisti, ki ne vidite, da bo z dizajniranjem otrok prišlo še do večjih razlik med ljudmi!

MIKE: No evo, pa smo spet pri komunizmu!

JOHN: Ne, nismo pri komunizmu, ampak smo pri evgeniki! Ste res vsi pozabili, kdo je bil zadnji, ki se je odlošil za čisto raso? Ste že pozabili, zakaj je bil dedek ranjen?

MIKE: Od kod pa sedaj to?

JOHN: Ja saj ravno to je to. Z možnostjo, ki sem vam jo prej opisal pridemo enostavno do tega, da že v naprej določimo potek razvoja in načrtamo meje, kdo je kaj in kaj kdo bo! A res ni jasno?

HOLLIE: *Se razburi.* Ma ja, saj si ti itak vedno najpatnejši. Ti itak veš več kot znanstveniki in zdravniki... Zato pa si proti temu, ker se bojiš, da bi bil kdo pametnejši od tebe! *Proti Miku.* Ati pa zakaj ga moramo poslušati?

V prostoru vre in to je vidno na vseh. Tudi Mike je razdražen edino Greg še vedno samo bulji v telefon. Mike vstane.

JOHN: *Poiskusa umiriti situacijo, odločen, da dokonča.* No, popmirimo se, pomirimo se. Nočem vas razburjati no.... *Proti Hollie.* Sestrica res je, prav imaš. Popolnoma prav imaš. Nisem znanstvenik in vse kar govorim je lahko popolnoma brez pomena in bi bil lahko tiho... Ampak ne morem biti! Enostavno ne morem biti, ker vem, da se znanost prevečkrat naje zarečenega kruha. Samo matematika in logika sta samozadostni. Vse ostalo je empirično! In predvsem, predvsem ta genetika... Pa saj so pred petnajstimi leti govorili, da ima človek več kot sto tisoč genov in da je to največ v naravi! Potem pa je bila narejena nova raziskava in so ugotovili, da jih imamo manj kot petino tega! Da pa bo mera polna, so drugi ugotovili, da jih ima navadni mahdeset tisoč več! Pa kaj nam to pove? Kaj vam to pove? Smo res sto odstotno prepričani?

MIKE: *Sumnjičavo.* Čakaj, je to res?

JOHN: Seveda je. Kar preverite. Ne vem točno, kaj in kako, vendar ima nekaj s proteinsko kodo in ne vem kaj še. Saj pravim, jaz nisem znanstvenik. Baje pa se je to verjelo vse do konca tiste raziskave Genom Project. Potem pa se je plošča obrnila. In od tu izvira ves moj strah...

John na kratko utihne, Mike, ki je vmes že sedel nazaj ponovno vstane in hodi po sobi. Stopi do Hollie.

MIKE: *Zamišljeno.* Hollie, sta vidva sigurna, da ne bi še malo razmislili?

HOLLIE: *Se razburi.* Pa ati, a sedaj boš pa pustil, da te ta mali drekavec takole prepriča in na lahko okoli prsta navije?! Pa saj ne morem verjeti kaj se dogaja okoli mene...

MIKE: Ja saj me ni okoli prsta navil. Sprašujem se pač. Mislim, če je to kar pravi res, potem malo previdnosti ni odveč... Saj... A je treba, da sta med prvimi...

CHERRYL: *Stopi do Hollie.* Ja, srček. Kaj pa če bi res še malo preverili. Res ni treba, da sta prva.

HOLLIE: Mami ti tudi? *Poraženo.* Jaz sem prišla danes sem vesela, vesela, da bom sporočila dobro novico, sedaj pa...

CHERRYL: Ja no, previdnost, saj veš...

HOLLIE: Previdnost, previdnost... Kaj pa lahko dosežemo s previdnostjo? Če ne sedaj, kdaj pa potem? Če poslušamo tega drekavca, se stvari lahko odkrijejo po več kot dveh generacijah... Kaj... kaj potem? *Se prime za lase.* Pa dajte, nehajte, nehajte vsi!! *Premor.* Če bi delali tako, kot mali zahteva, potem bi bili danes še vedno v jami. Nekateri ljudje so proti napredku in ti bodo storili vse, da bo po njihovo!

MIKE: *Bolj umirjeno.* Nisem rekel, da bo po njegovo. Samo zanima me, ali sta res pomislila na vse.

HOLLIE: Seveda sva. Pa saj ni to neka tržnica, kjer ti bodo nekaj prodali samo zato, da bodo zaslužili dolar ali dva. Veliko smo se pogovarjali in tudi večino tega, kar on govori, so mi tudi povedali. Ampak stvar je v tem, kot je sam rekel, to je bilo petnajst let nazaj, takrat je bilo vse še v povojih. Danes se stvari hitreje odvijajo kot takrat.

CHERRYL: To pa drži! Danes gre res vse hitro!! Še prehitro. Petnajst let nazaj nismo niti vedeli za računalnike, danes pa naredo že skoraj pol stvari za nas.

HOLLIE: Točno tako! In mali je ravno tak, kot tisti, ki so bili proti robotom, ker nas bodo pobili v spanju. In? Kje so sedaj terminatorji, a mali?

JOHN: No, tudi ta bitka še ni končana... Tudi to ne vemo še čisto natančno!

HOLLIE: *Bruhne v smeh.* Haha, evo ga, sem rekla. Poglej ti tega tehnofoba.

JOHN: No, ne pretiravaj! Predvsem pa, ne zahajajmo s teme. Eno so pametni telefoni in računalniki, drugo smo pa ljudje.

MIKE: *Proti Hollie.* Ok, ok, vidim, da sta se kar pozanimala. Všeč mi je to.

HOLLIE: *Se pomiri.* Hvala, ati.

JOHN: Pozanimala že, razmislila pa...

HOLLIE: *Jezno steče proti njemu z grožnjo.* Ja a ti res ne misliš še nehati?

JOHN: Saj še nisem povedal vsega kar mislim, predvsem pa se nisem poglobitnega niti dotaknil!

HOLLIE: Pa kaj, saj me sploh ne zanima!

JOHN: Pa bi te moralo!

HOLLIE: Aja? In zakaj? Bo mogoče to tvoj otrok? Ga boš ti vzgajal, ga boš ti hranil?

JOHN: Ne, ne bom. Ampak bom pa sobival z njim. In moji bodoči otroci bodo sobivali...

HOLLIE: Hahahah, tvoji otroci? Kaj misliš, da bodo naredili računalnik, ki ti bo rodil preko Kinderja?

Vsi razen Johna planejo v smeh.

JOHN: *Vidno užaljen a se pretvarja, kot da ga ni ganilo.* Veš, sestra, tvoja reakcija je že skoraj odgovor na tisto, kar sem še želel dodati...

HOLLIE: *Mu vskoči v besedo.* Ja super, potem ni treba nič več ropotati...

CHRRYL: *Veselo.* A je konec?

JOHN: *Glasno.* Ne, ni konec! Obljubili ste in dokončal bom, pa če me zvežete!!

MIKE: *V hecu.* Ok, Hlod, stopi po vrv!

Greg vstane in hoče oditi, Hollie ga prime za roko in potegne nazaj na kavč. Greg je popolnoma zmeden.

JOHN: Haha, ati. Ni zabavno. Mar boš tudi ti pojedel besedo? *Zbadljivo*. A ne bi bil to malce slab zgled?

MIKE: Daj no daj. Ne repenči se ves čas....

JOHN: Potem pa me prosim pustite dokončati. Da, tudi zame gre...

Mike pogleda ostale po sobi in z zamahom roke pokaže naj se usedejo in naj se ne zmenijo...

JOHN: Koliko nestrpnosti je v tej naši hiši...

HOLLIE: Ti si kriv!

JOHN: Česa sem kriv?

HOLLIE: Vsega, že tako sem vsa živčna, ti pa res, kar ne daš miru. In ti ati, *Pogleda proti Miku*, kaj se dogaja z glasovanjem? Res ne moreš nič izvedeti? A nisi ti nek pomemben poslovnež in kaj jaz vem kaj?

MIKE: Sem ti že rekel, da bo Peter sporočil takoj ko bo kaj novega. In ne nič ne morem, čeprav sem, kot praviš pomemben. Vendar nikoli ne moreš vedeti pri teh stvareh. Že en glas lahko vspremeni. Vendar ne skrbi, boš videla, da bo na koncu vse v redu!

HOLLIE: *Jezno*. Ja kako lahko rečeš, da bo v redu, če praviš, da ne veš?

MIKE: Pomiri se, boš videla!

HOLLIE: To je največja mora kar sem jih kdaj doživela! *Se sesede nazaj na kavč*.

CHERRYL: *Proti Johnu*. Vidiš, vidiš kaj si storil?

JOHN: Pa kaj se spravljate name? Kaj sem storil?

CHERRYL: Ena sama zloba te je!

JOHN: Ne pretiravaj! Nikomur nič nočem. Lej, če bi se že prej o tem več govorilo, potem sedaj ne bi bilo potrebno. Lahko se pa vsedemo in igramo karte, dokler ne objavijo rezultata glasovanja. Bi vam bilo to bolj všeč?

HOLLIE: Ja, to se mi zdi super ideja!

JOHN: No prav. Samo še nekaj imam dodati, ne bom več dolgo. In ni me niti treba poslušati. Bom govoril v zrak. *Stopi v kot sobe in gleda v sliko na steni. Ostali se v tišini*

vrnejo na svoja sedišča. V sobi vlada tišina in nekakšen mir, ravno takšen kot po nevihti.

JOHN: *Umirjeno in tiho govori v sliko.* He, kako zanimivo. Tu visiš na steni, v vsej svoji lepoti, gracioznosti in nekoč si pomenil vse. Tvoja dela so visela v muzejih, v stavbah namenjenih skoraj duhovnemu razodetju. Navduševal si množice, jim povzdigoval duha, a živel si v mizeriji in bolečini, ki si jo je celo težko predstavljati. Bil si nihče, umrl si neznan, nato so te slavili, na tvojih plečih zaslužili in sedaj te bodo ponovno pozabili...

Vsi gledajo v tišini proti Johnu. Cherryl nakaže z gibom roke, da se mu je zmešalo.

JOHN: *Nadaljuje z enakim tonom, še vedno govori v sliko.* Veš, moj dragi, žal mi je. Žal mi je zate, žal mi je za vse velikane, ki ste živeli, notranje krvaveli, da bi razsvetlili človeka ob sebi. V vas je bil velik duh, duh, ki ga, kot kaže, bomo kmalu, zelo kmalu popolnoma ubili.

HOLLIE: *Proti Johnu.* A si ti v redu?

John se obrne proti njim in se nasmehne.

JOHN: Če sem dobro? Jaz? Seveda sem. Zakaj vprašaš?

HOLLIE: *Vprašujoče.* Ker se pogovarjaš s sliko?

JOHN: Aja, ja, poslavljam se.

CHERRYL: Poslavljaš?

JOHN: Ja, poslavljam.

CHERRYL: *Zmedeno.* Kam pa greš?

JOHN: *V smehu.* Hahaha, jaz? Jaz nikamor. Ampak on gre...

CHERRYL: *Glasno.* No, sem vam rekla. Zmešalo se mu je. Končno se mu je zmešalo.

JOHN: Haha, mami, ti pa si smešna. Ni se mi zmešalo. Imam pa vprašanje zate. Kdo je kupil to sliko?

CHERRYL: *Posladkano.* Ati mi jo je kupil za obletnico.

JOHN: Ooo, kako lepo. A ni to lepo? *Se cinično obrne proti sobi.* In, zakaj ravno to sliko?

CHERRYL: Ker mi je bila ravno ta všeč. In to sem mu rekla že kar nekaj let nazaj in si je zapomnil...

JOHN: Ooo, kako lepo. Nisem vedel, da si tak romantik, ati.

Mike zamahen z roko.

JOHN: *Nadaljuje umirjeno.* In, ti je tudi danes še vedno všeč?

CHERRYL: Seveda, vedno mi bo. Saj je neprecenljiva.

JOHN: Ja... Neprecenljiva... *Se kar naenkrat razburi in zadere.* Ja zakaj za vraga potem želiš ubiti slikarja?

Vsi so šokirani.

JOHN: No, povej, zakaj si želiš, da ta slika nikoli ne bi obstajala?

CHERRYL: *Prestrašeno.* O čem ti govoriš? Kaj se ti dogaja?

JOHN: *Z glasnim a umirjenim glasom nadaljuje.* O čem? Res ne veste?

Vsi odkimavajo.

JOHN: *Pogleda proti Hollie.* Hollie, spomni me, mar nisi ti imela tam v svojem vprašalniku možnost odstraniti vse tako imenovane depresije in psihološke motnje? Si, ne? Je bila opcija?

HOLLIE: Ja....

JOHN: In kaj si odključala? Odstrani vse, mar ne?

HOLLIE: Ja...

JOHN: Kot vsaka dobra mama! Lepo. Bravo! Kot vsaka dobra mama...

MIKE: Ti, a ti potrebuješ kakšno zdravniško pomoč?

JOHN: Jaz? Jaz sigurno ne... No, ne še... Vas lahko še nekaj vprašam?

Vsi tiho gledajo vanj.

JOHN: Bom to vzel kot da. Ste kdaj slišali za Dostojevskega, Voltaira, Hemingwaya, Bukovskega, Tolstoja, Kafko, itd, itd...

HOLLIE: *Zamišljeno.* Ja, nekaj teh smo brali v šoli.

JOHN: *Pogleda proti Miku in Cherryl.* Pa tudi vidva sta morala kdaj kaj prebrati, ane?

MIKE: Ja. In kaj bi rad?

JOHN: Potem veste kdo so to? Pisatelji! Naštel sem vam nekaj najbolj pomembnih, ali znanih, kakor vzamete, pisateljev. In zakaj?

Tišina.

JOHN: *Glasno.* Zato, ker so vsi po vrsti imeli vsaj eno izmed bolezni, ki jih je Hollie obkrožila.

CHERRYL: Kaj?

JOHN: Da, točno to. Kaj? Večina jih je bila bipolarna, nekateri so bili manični, drugi pa spet klasično depresivni in tako naprej...Tako jih označujejo različni psihologi. In imajo verjetno zelo prav. Res je. Bili so trpeči posamezniki, ki so iz svoje bolečine, ravno tako kot biserna školjka, ustvarili darila za celotno človeštvo. So del tistega, čemur rečemo kultura, čemur rečemo umetnost. In to velja za skoraj slehernega ustvarjalca.

MIKE: *Se razburi.* Pa komu sploh mar za te neke Kafke in ruske komuniste, ki jih naštevaš? Poleg vas študentov, ki vas silijo, da zabijate čas s temi neumnostmi, kdo pa to sploh še bere? To je del človeške zgodovine in točno tja tudi sodi. Drugi časi, druge knjige! Komu to sploh še koristi? To je popolnoma nepotreben elitizem in mentalno masturbiranje in čisto nič drugega!!

JOHN: *Mu vrne v enakem tonu.* Ruske komuniste?

MIKE: Seveda, kaj pa je to drugega, kot komunizem? Če se posameznik odloči, da bo imel zdravega otroka je to njegova odločitev. Če pa se mu to prepove, ker skupnost potrebuje neke pisatelje, ki jih nihče ne bere, potem je to zame čisti komunizem! Vsak mora imeti možnost izbire! To je Amerika! Dežela svobodnih in dom pogumnih! S v o b o d n i h!

JOHN: To je popoln nesmisel! Pa saj smo že prišli do tega, da bodo vsi samo sledili tistim na vrhu. Odprite že oči! Kvečjemu to bi lahko tako označil! Vse matere se bodo želele izogniti depresijam, pa recite kar hočete! Samo to pogledajte, koliko ljudi je že danes na anti-depresivih, za katere je splošno znano, da so nevarni? In celo ni jih tako enostavno dobiti, kaj bi šele bilo, če bi jim obljubili, da njihovim otrokom nikoli ne bo potrebno tega? Pa saj smo vsi samo ljudje!

MIKE: Nehaj se že vrteti v krogu! Pa kaj če se tebi danes, kot študentu, ti pisatelji zdijo kul, to je tvoj pogled na svet! Ne vsiljuj ga drugim!

JOHN: Pa saj jaz nič ne vsiljujem. Pa saj nisem jaz kupil slike, ki visi tam na steni. *Pokaže proti sliki.* Ja, tudi on je eden tistih, ki je imel velike težave. Bolehal je za za bipolarnostjo, tudi Picasso je bil bipolaren, Michaelangelo je imel obsesivno-komulzivno motnjo, pa Goya, pa Munch... Saj je skoraj nemogoče najti umetnika, ki ni bil bolan. In nekateri psihologi so mnenja, da v bistvu prave umetnosti sploh ni mogoče ustvariti, če tega ni prisotnega, zaradi same narave dela. Ker umetnik je odvisen od odobravanja drugih, ki ga po navadi ne razumejo. In zato je vedno v dvomih in razdvojen. Ker za razliko od hladnih poslovnežev, ne dela zase, ampak za umetnost...

MIKE: Ja in? Saj sem že povedal kaj si mislim o tem. Kaj nabijaš še naprej?

JOHN: No prav, ko si tako prepričan, da njih ne potrebujemo. Prav. Pa ostanimo praktični. Bi bilo to bolje?

MIKE: *Jezno a zajedljivo.* Da, seveda, meni se zdi, da bo tako bolje...

JOHN: *Se ponovno umiri in stopi do televizorja in se zagleda vanj.* Kako smo čudna bitja... Egoizem nas vodi žejne preko vode. Edino sebi smo pomembni in tako smo vase zaverovani, da niti tistega, kar je pred našim nosom ne vidimo... Jemo sadove dreves, ki so jih sejali drugi in se trepljamo po prsih, kot da je vse to naše... *Se obrne proti Miku.* Veš, tudi te tvoje televizije ne bi bilo, če ne bi bilo psihotov... Tudi električne energije ne... Tako Edison, kot Tesla sta imela psihične motnje, eden večje kot drugi... Pa Newton, Da Vinci, Einstein... Vsi veliki misleci, od Sokrata do Shakespearea so bili na istem. Ampak to se nisi nikoli pozanimal, to ti nikoli ni bilo pomembno. Zato pa moram sedaj jaz to ponavljati... In na koncu, kam smo prišli? Prišli smo do točke, kjer je vse to postalo popolnoma irelevantno. Banalno... Vse kar so ti ljudje naredili, so pač naredili... Kaj novega pa verjetno ne bomo niti potrebovali... Se ti res ne zdi to žalostno?

MIKE: Še enkrat ponovim, pusti zgodovino zgodovinarjem. Prihajajo drugačni časi. Čeprav ti dvomiš o evoluciji, vseeno lahko vidiš, da se svet spreminja...

JOHN: *Žalostno in zamišljeno.* Dvomim o evoluciji... Ne dvomim o evoluciji, imam pomisleke o njeni natančnosti... In Darwin... Ja, tudi Darwin je imel obsesivno-komulzivno motnjo. Kako cinično...

MIKE: Cinično ali ne, malce preveč idealističen je tvoj pogled na ta svet. Ko se boš prebudil, boš trdo padel...

JOHN: In kaj je narobe z idealizmom?

MIKE: Nič, nič. Saj veš kako pravijo. Idealist je človek, ki je opazil, da vrtnica diši bolje kot zelje, zato si je skuhal vrtničino juho...

Vsi se zasmejejo...

JOHN: Ampak, ati... Veš kaj mi ni jasno.. Vse kar sem do sedaj našteval se te ni niti malo dotaknilo... Mislim ravno nasprotno, za vse ti je malo mar. Ali svet obstaja, ali pa izgine... Kaj pa je tebi sploh pomembno?

MIKE: Meni?

JOHN: Ja, tebi. *Se obrne proti ostalim.* In tebi mami. *Proti Hollie in Gregu.* In vama, obema.

MIKE: Mislim, da lahko govorim v imenu vseh, seveda če se motim, me popravite, ampak bi rekel, da je pomembno biti uspešen in srečen.

Ostali prikimajo.

JOHN: *Zamišljeno hodi po sobi.* Uspešen...In srečen... Zanimivo... Hmm, razumem, da si lahko uspešen in nesrečen, ampak srečen si lahko tudi če si neuspešen, se ti ne zdi?

MIKE: Ne. Nemogoče. Nemogoče je biti prezebel in lačen, ter hkrati srečen. Razen seveda, če nekaj ni hudo narobe s teboj...

JOHN: Aha, ja, ok... Razumem ja, če tako praviš... Razumem, ker mi ta pojem uspešnosti ni bil nikoli preveč jasen. Kaj sploh pomeni biti uspešen? Imeti veliko hišo? Denar? Drage avtomobile? Oblačila? Nekako... tako kot ti? Ti bi zase verjetno rekel, da si uspešen?

MIKE: *Ponosno.* Seveda. Kaj pa drugega. In za to sem tudi prekleto garal!

JOHN: *Cinično.* Garal... Ja... Še več kot Juan, ki dvanajst ur na dan okopava njivo, da imamo mi svež avokado...

MIKE: Ne enači fizičnega dela...

JOHN: *Vskoči...* Saj ga ne... Samo relativno se mi to vse skupaj zdi...

HOLLIE: *Živčno.* Oči, a ne bi ti poklical Petra, če je kaj novega? Vidim, da ste se prenehali kregati... Mogoče je pa pozabil...

MIKE: *Umirjeno.* Hehe, umiri se ljuba duša. Saj si takšna, kot da že rojevaš! Verjemi, da se bo Peter oglasil, takoj ko bo kaj izvedel. Ampak saj veš, kot sem že prej rekel, verjetno ne bo nič, dokler ne bo uradne razglasitve...

CHERRYL: Jaz sem tudi že čisto prešvicana, poglej. *Privzdigne roko, da pokaže Hollie. Hollie v hecu zamaši nos.*

HOLLIE: *Zbadljivo.* Mogoče bi morala še pod en tuš, hahaha...

CHERRYL: Haha... *Navdušeno.* Mogoče bi pa vsi skupaj še malo ohrovta? Kaj pravite?

JOHN: Jaz ne.

HOLLIE: Tudi jaz imam dovolj!

Greg in Mike odkimata...

Za trenutek ponovno zavлада tišina. Mike se obne proti ekranu, Hollie pobira odpadle lase z Gregove majice, Greg kot ves čas gleda in tipka po telefonu. Cherryl si pili nohte, John se sprehaja po sobi in na koncu sede na svoj stol. Z roko zamahne v levo. Še nekaj časa strmi v ekran, nato prične govoriti, kot bi se pogovarjal sam s seboj.

JOHN: Uspeh. Merilo človeštva. Uspeh. Merilo napredka. Denar in materialne stvari. In umetna sreča. *Premor.* Danes z Ritalinom in Valiumom, jutri, pa bodo otroci srečni, ne da bi to želeli biti. In vse naše težave bodo izginile. Pod preprogo. Točno tako, kot je svaril stari Freud, ko je rekel, da se tega ne sme početi. Pometati pod preprogo, namreč. In nekega dne zapiha močan veter, ki le to dvigne in ves prah zgodovine nam prinese v obraz. Ampak nič za to. Samo da smo uspešni! Da gremo naprej. Da smo veseli. In zdravi. In lepi. Kdo pa ne bi bil vesel, če je lep? Tisti, ki je grd, verjetno.

HOLLIE: *Zbadljivo.* Uuuu, ta je pa bila globoka...

JOHN: *Še vedno kot je bil.* Ja, za prihodnje generacije, kot kaže, bo najgloblja.

MIKE: Drama queen.

JOHN: *Se obrne proti Miku.* Drama queen? Resno, ati? Mislim, danes ste me poimenovali že čisto vse. Drama queen, norec, filozof, komunist, vsa ogledala ste mi nastavili. In ok, kaj, nič nimam proti temu. Konec koncev, mar ni človek ena globoka umazana reka? Reka, ki jo bodo prihodnje generacije očitno očistile?

HOLLIE: Hvala bogu.

JOHN: *Vstane.* Hvala bogu? Bogu? Si res ti sedaj rekla hvala bogu? Sem to prav slišal?

HOLLIE: *Uvidi kaj je rekla, zato poizkusi rešiti situacijo.* Ojoj... Ne, ne, nisi, nisi... Prisluhe imaš...

JOHN: *Zbadljivo*. Ja? Prisluge? No, še dobro. Ker sem mislil, da se ti je zareklo. Tako kot se je očiju prej s svobodo...

MIKE: Kaj mene spet zraven mešaš?

JOHN: Nič, nič, samo malce se mi čudno zdi, da si tolikokrat omenil neko svobodo, medtem pa se ves čas nisi vprašal, čigav bo ta otrok, ko bo enkrat rojen?

Vsi obmolknejo in obstanejo.

HOLLIE: Kaaaaj?

CHERRYL: Prosim?

MIKE: Kaj?

JOHN: Ja, ne vem... Mislim, nisem uspešen poslovnež, ti si. Zato me zanima. Kolikor vem, so vse te manipulacije... patentirane?

MIKE: Ja...

JOHN: OK... No, in kolikor je meni, laiku, znano, je to plačilo zgolj za uporabo te manipulacije... te kombinacije, ali kako se sploh temu reče...

HOLLIE: Ja in?

JOHN: Kaj pa če se kasneje odločiš, da bi kaj spremenila? Ali kot smo prej omenili, da do česa pride... Vam bo dovoljeno spreminjati karkoli ali pa boste plačali še dodaten zajeten denar?

MIKE: *Pogleda proti Hollie*. Ja ne vem, kakšna pa je pogodba? Saj ste kaj podpisali?

HOLLIE: Ja nekaj že, samo o tem pa res nismo govorili. *Proti Miku*. Pa misliš, da bi to znal biti problem?

MIKE: *Zamišljeno*. Ja, odvisno od klavzule. Kje pa imaš pogodbo?

HOLLIE: *Prestrašeno*. Ja doma. Jo grem iskat?

MIKE: *Umirjeno*. Ne, ne, ni treba sedaj, samo je pa sigurno to potrebno pregledati... *Pogleda proti Johnu*. Zanimivo, da je to tebi prišlo na pamet. Mogoče pa še bo kaj iz tebe...

JOHN: *Zbadljivo*. Zanimivo, da tebi ni... In mislim, da se ne konča tu.

HOLLIE: Kako to misliš?

JOHN: Razmišljam... če...

HOLLIE: Kaj če?

JOHN: Mislim, ta poseg velja za tega otroka, mar ne?

HOLLIE: Ja?

JOHN: In vi plačate uporabo te pravice... Kaj pa je s semenom?

HOLLIE: S semenom?

MIKE: O... Ja! S semenom, seveda...

JOHN: Seveda... Čigava last je seme vajinega otroka? Ti misliš, da bodo to kar tako pustili? Misliš, da je to enkraten posel? Hahahaha, kako naivno...

CHERRYL: *Zbegano*. Jaz čisto nič ne razmem. O kakšnih semenih vi govorite sedaj? Mike, kaj se spet dogaja?

MIKE: *Resno*. Tudi tu ima mali prav. To je potrebno resnično dobro preveriti. Da res je, če so kakor koli poslovni, tega ne morejo spregledati...

CHERRYL: Ja česa, daj mi prosim povejte...

JOHN: Moškega semena. Ali ženskega jajčeca. Odvisno kar bo. Ker, če vprašaš mene, bi rekel takole – ti si naredila otroka z mojim patentom in to si plačala. Sedaj bo pa tvoj otrok naredil novega otroka – z mojim patentom! Zakaj bi ti jaz to poklonil, če imam lahko patent za vse tvoje potomce do konca obstoja tvoje družine...

HOLLIE: Kaaaj? Nehaj me strašiti!!! Ati, je to res mogoče?

V sobo se vrne nemir, vročica narašča.

MIKE: O ja, pa še kako mogoče... Tudi sam bi sigurno tako naredil.

JOHN: Saj a ni tako že pri tistem Inštantu, ki ga imajo pri rastlinah?

MIKE: Ne vem, se nisem nikoli spuščal v to, priznam. Ampak dobra, dobra...

JOHN: *Vidno zadovoljen sam s seboj*. Nisi ne! Ampak besedo svoboda pa kar uporabljaš. In sedaj vam povem, ta rod nikoli ne bo svoboden!!

MIKE: No, to bomo videli, ko preberemo vse pogoje...

JOHN: Ja, ok, res je, mogoče si boste lahko vi privoščili enkraten odkup... Ampak kaj pa ostali? Kaj pa tisti, ki bodo v prihodnosti, ko bo proces postal bolj dostopen, kar

upam, da nikoli ne bo, ampak ker smo še pri tem, spremenili zgolj nekaj manjših stvari, odstranili nekaj res hudih bolezni? Kaj pa bo z njimi? Ti bodo avtomatsko postali last korporacije, kateri bodo morali plačevati na veke vekomaj, ker si ne bodo mogli odkupiti pravice...

HOLLIE: *Popolnoma izgubi nadzor in prične kričati na ves glas.* Dovolj! Dovolj imam vsega in vseh skupaj! Prenehajte! Prosim! Ne morem več tega poslušati! Ta hiša je hujša kot pekel!! In ti, *pokaže proti Johnu*, ti si čisto pravi hudič!! Mami, ati, a res nimata nikakršnega več nadzora nad njim? Kdo te je poslal sem? Zakaj so ti morala ravno danes odpasti predavanja? Izgini, izgini ven, da te ne vidim!!

JOHN: *Se prav tako razburi in kriči nazaj.* Jaz? Jaz sem sedaj hudič? Zakaj? Ker sem želel, da razmislite o tem kaj počnete? Da razmislite o tem ali res morate biti prvi???

MIKE: *Tudi povzdigne glas.* In zakaj ne bi bili prvi? Prvi bodo vedno vladali svetu! Tudi sam si rekel, prvi bodo imeli prednost, zato je nujno biti med prvimi!!!

JOHN: In to se vam zdi pošteno?

MIKE: Pošteno? Pošteno? Pa v kakšnem svetu ti živiš? Si ti popolnoma izgubljen? Kdaj pa je svet bil pošten? Povej, daj, povej, kdaj je svet bil pošten?

JOHN: Lahko bi bil..

MIKE: A res? In to prihaja iz ust prekletega privilegiranca! Nikoli te z mamom nisva nažgala, vendar sedaj me prav ima, da bi ti eno močno primazal, smrkavec...

JOHN: A sedaj boš pa še agresiven?

MIKE: Očitno drugače ne boš dojel, da tudi ti nisi pošten. Da pozabljaš, koliko stane tvoja izobrazba, da pozabljaš, kdo so tvoji profesorji in katera vrata se ti bodo zaradi tega odprla, ne da bi ti bilo potrebno še kaj pomagati. Nekateri pa nikoli ne bodo imeli niti priložnosti, da bi se naučili brati! Preklet selektivni komunist! Poštenost in pravica sta stvar posameznika!!

JOHN: Mar res? Ali se ti sploh slišiš? Pa kaj vam vsem skupaj v glavi dogaja? Kdo vam je dovolil, da se igrate Boga?

HOLLIE in GREG: *Istočasno.* Če ne mi, kdo pa?

Tišina. Vsi obstoje na svojem mestu, John poraženo spusti ramena in pogleda v tla. Kar nekaj trenutkov, brez da bi se premaknili, strmijo eden v drugega. Tišino ponovno prekine John.

JOHN: *Poraženo*. Veste kaj. Spreminjajte kar želite in kolikor želite. In zakaj bi se sploh ustavljali pri malenkostih. Nebo naj bo merilo. Naredite otroku še krila, da bo letel, kot ptica, svoboden in neomejen. Naredite mu kožo, da je ne bo mogel niti metek prebiti, naj postane neuničljiv. Neumrljiv. Vzemite še gen kameleona, naj se zakamuflira, da bo neviden. Tako bo lahko vse prisoten. In ne ustavite se pri visokem lqju, naj kar ima najvišjega, da bo vse vedel. Naredite - Angela!

John utihne in stopi nazaj do svoje mize. Preden se vsede še obupano doda...

JOHN: Upanje za človeškost visi na odločitvi kongresa. Kdo bi si mislil, da bom držal pesti v upanju, da ravno oni uvidijo to kar vidim sam in ne dovolijo, da ta naš, že tako razsuti svet, ostane le še prahec. A vendar... Upam..

MIKE: *Zasmehovalno*. Hehe, ne zadržuj sape....

V tistem trenutku se na ekranu pojavi Peter.

PETER: Gospod Mike, zasedanje je končano!

Vsi, razen Johna, v pričakovanju skočijo pred ekran.

MIKE: Peter, povej, kaj so sprejeli?

PETER: Gospod Mike, se opravičujem, ampak prav nič nam ni uspelo izvedeti. Na koncu so se odločili, da bo glasovanje tajno in da bodo sporočili preko novinarka v beli hiši.

MIKE: Dobro, Peter. Razumem, hvala. No, saj sem to kar malo pričakoval. Povej mi, kaj pa ostale zadeve?

PETER: Vse kar ste želeli je bilo storjeno, edino Dimitrij ima neke težave, vendar pravi, da bo tudi to kmalu urejeno.

MIKE: *Rahlo vznemirjeno*. Kakšne težave?

PETER: No, po pričakovanju nismo edini, ki smo poizkušali prodreti na vojna območja, zato je moral naročiti okrepitev iz Nikaragve. Tako bodo plačanci ponoči vskočili s padali. In seveda bo to pomenilo dodatne stroške.

MIKE: Ok, razumem. Samo, da se uredi, velja?

PETER: Seveda.

Peter izgine, slika kaže belo hišo, čez ekran je pasica, na kateri piše – kongres sprejel odločitev. Še vedno vsi, razen Johna, ki sedi na svojem stolu in gleda predse v prazno, stoje pred ekranom. Čez trenutek se pojavi novinarka.

HOLLIE: *Se trese od razburjenja. To je to. To je sedaj to!!*

CHERRYL: *Dramatično. Jaz... Jaz moram sestiti, drugače bom kar padla...*

Mike vstane in jo posadi na svoj stol, sam pa sede na mizico.

NOVINARKA: Spoštovane dame in cenjena gospoda, dober večer. Dolgo čakanje je za nami in končno smo prejeli razglasitev kongresa o vprašanju, ki je ves svet razklal na pol. Na tiste, ki zagovarjajo, da znanost mora naprej in da ima človek vso pravico odločati o svoji prihodnosti, ne glede na posledice, in tiste, ki zagovarjajo nedotakljivost človeške biti in ohranjanje življenja, kot je bilo do sedaj. Kot nam je bilo sporočeno, je bilo predstavljenih veliko različnih mnenj, dokazov, teorij, predvsem pa se je zapletalo pri teološkem pogledu na celotno situacijo. Na eni strani stoje tisti, ki govore, da ima samo Bog pravico ustvariti človeka, na drugi strani pa so tisti, ki trdijo, da če Bog tega ne bi želel, nam tega znanja tudi ne bi dal.

Današnji dan se bo zapisal v zgodovino in le čas bo odgovoril na vprašanje, ali je bila ta težka odločitev, ki je bila zaupana kongresu pravilna, ali pa bi moralo biti kako drugače. Que sera, sera, kot pravijo, karkoli že bo že bo, kongres je odločil in tako bomo stopili v prihodnost! Da ne dolgovezim preveč, odločitev je bila tesna, vendar je sprejeta – odločili so se ZA!

Cherryl, Hollie in Greg skočijo od veselja in se od radosti objemajo in poljubljajo, Mike še vedno gleda v ekran, John počasi zapre oči. Novinarka na ekranu nadaljuje.

NOVINARKA: Vem, da marsikomu ni popolnoma jasno, kaj vse stoji za tem ZA, zato samo na kratko, sprejeto je bilo, da je od danes naprej dovoljen genetski inženiring na človeškem genu brez omejitev! Drage dame, cenjena gospoda, dobrodošli v prihodnosti. Od danes naprej svet ne bo nikoli več, kot je bil nekoč. Prihodnost je zdaj!

Novinarka se prime za uho, kjer ima slušalko, videti je, da ji nekaj sporočajo.

NOVINARKA: Drage dame, cenjena gospoda, iz uredništva mi sporočajo, da imamo na vezi predsednika Trumpa, ki bi ob priložnosti rad povedal še nekaj besed. Prosim, za posluh.

Slika na ekranu pokaže Trumpa.

TRUMP: Draga Amerika in... ostali! Danes je velik dan! Danes se je končala zgodovina in začela prihodnost! V Ameriki! Ker Amerika je vedno prva! Od danes bomo otroke delali drugače...

Mike utiša zvok, slika s Trumpom ostane. V sobi se veseljačenje še poveča, Hollie skače, Greg se trudi odpreti šampanjec, ki ga je vmes prinesla Maria. To mu ne uspeva, zato mu ga Mike vzame iz rok, ter ga odrine stran. John še vedno sedi in miži pri svoji mizi. V tistem trenutku se na ekranu pojavi slika goreče stavbe in preko ekrana stoji pasica, na kateri piše Polomljene Novice.

HOLLIE: *Zakriči. Ati televizija! Pogleeeeej!!!!*

Vsi se obrnejo proti ekranu.

HOLLIE: *To je vendar CSHL!!! Najin inštitut, kaj za vraga?*

Na ekranu se pojavi novinarka. Mike poveča glasnost.

NOVINARKA: *Razburjeno. Drage dame in cenjena gospoda, ponovno dober večer. Pravkar smo prejeli obvestilo o terorističnem napadu na CHSL Laboratorij. To je prvi in edini popolnoma delujoč laboratorij za genetski inženiring v ZDA! Kot so nam tudi sporočili, je odgovornost za napad takoj sprejela teroristična skupina - Za Človeka Gre, ki naj bi po naših podatkih imela simpatizerje celo v samem inštitutu. Za enkrat je neznano, kako so napad točno izvedli, imamo pa že povezavo na sam kraj dogodka.*

Na ekranu se pojavi gasilec.

GASILEC: *Za sedaj je težko govoriti o tem, kako je bil napad izveden in kakšen eksploziv so uporabili, edino kar vam lahko povemo je to, da je laboratorij popolnoma uničen! Od njega dejansko ne bo ostalo čisto nič. Po pripovedovanju očevidcev se je zvrstilo kar nekaj eksplozij, med njimi tri večje in ogenj je ta trenutek prevroč, da bi se mu lahko približali. Tudi o možnih žrtvah zaenkrat še nimamo podatkov, seveda bomo vse sporočili takoj ko bomo kaj več vedeli.*

Na ekran se vrne novinarka.

NOVINARKA: *Hvala za to kratko sporočilo s terena. Drage dame in cenjena gospoda, pred kamero pa smo že dobili gospoda James D. Watsona, direktorja CHSL laboratorijev, ki nam bo povedal, kaj ta grozni teroristični napad pomeni.*

Ekran se prepolovi na pol. Na eni strani je novinarka, na drugi Watson.

WATSON: *Grozno, grozno!! In ti teroristi so si še predrzno dali ime - Za Človeka Gre? Za človeka gre, a po naših podatkih je bilo v laboratoriju še najmanj trideset naših sodelavcev. Morilci!*

NOVINARKA: Gospod Watson, sprejmite prosim naše sožalje, ampak naše gledalce zanima in moram vas vprašati - kaj to sedaj pomeni za delovanje laboratorija?

WATSON: Naš laboratorij je ravno pred tednom dni praznoval petdeseto obletnico. Petdeset let raziskav, petdeset let vlaganja milijonov in milijonov dolarjev, delovnih ur najboljših znanstvenikov... In še današnja življenja... Vse, vse je izginilo! Ta napad nas je potisnil najmanj deset let nazaj...

NOVINARKA: Gospod Watson samo še eno vprašanje. Kaj sedaj to pomeni za današnji sprejeti odlok v kongresu? Mogoče veste ali obstaja še kak tak inštitut v ZDA?

WATSON: Ne! Mi smo bili edini! Zato mi ni najbolj jasno, zakaj nas niso bolje zaščitili, ko smo prosili za pomoč. V odgovor smo dobili, da je bila zaščita na poti, vendar se je vmes nekaj zgodilo, točnih podatkov nam niso dali. A to ni udarec samo za naš kolektiv, to je velik korak nazaj za Ameriko, za svet in celotno človeštvo!

NOVINARKA: Hvala, gospod Watson...

Mike ponovno utiša televizor. V sobi je turobno, sliši se Hollijino in Cherrylino hlipanje, obe ležita na kavču. Greg tipka po telefonu. Mike naredi požirek viskija. John še vedno sedi za svojo mizo, na njegovem obrazu rahel nasmeh.

Tišino prekine Mike.

MIKE: No, no, Hollie, pa saj ni konec sveta...

HOLLIE: *Z glavo, potopljeno v kavč razburjeno joka.* Kaj ni konec sveta? Seveda je! Kaj naj sedaj? Čakava dvajset let na prvega otroka? Se ti je zmešalo? Da bom babica svojemu otroku? Pa kako so ljudje lahko tako zlobni? Tega res ne razumem. Pa kdo jim kaj hoče? Prekleti teroristi!

MIKE: Ja saj vem, niso to lepe stvari...

HOLLIE: In ne morem verjeti, da niso bili pripravljeni na to. Kje je bilo varovanje? Kakšna država je to?

Cherryl vstane in stopi k Hollie in jo objame.

CHERRYL: No, daj no... Saj bomo že nekaj...

HOLLIE: *Histerično.* Nehaj! Nehaj še ti, pusti me pri miru!! *Se dvigne v sedeč položaj in pogleda proti Johnu.* To je vse ta mali drekavec kriv! Vse!

John se obrne.

JOHN: Prosim?

HOLLIE: Seveda, ti si prinesel nesrečo in ti teroristi so istega mišljenja kot ti. Če vas ne bi bilo, do tega ne bi prišlo... Ti si TERORIST!

JOHN: Mah... *Zamahne z roko on se obrne nazaj... V sobi zopet za trenutek zavлада tišina.*

MIKE: Peter.

Na ekranu se pojavi Peter.

PETER: Izvolite, gospod Mike.

MIKE: Peter, je vse pripravljeno?

PETER: Seveda, gospod Mike.

MIKE: Odlično. Pokliči v Singapur in jim daj zeleno luč!

PETER: Razmem gospod Mike.

Peter izgine z ekrana, v sobo se na kratko vrne tišina. John se zavrti na stolu in sumnjičavo pogleda Mika.

JOHN: Kaj pa je bilo to?

Mike ga ignorira in se obrne proti Hollie.

MIKE: Hollie.

HOLLIE: *Razdraženo.* Ja? Kaj je?

MIKE: *Popolnoma mirno.* Lahko se prenehaš cmerati. Naslednji teden imata polet v Singapur.

JOHN: *Poskoči.* Kaj? Kaj se dogaja? Pa ne da...

MIKE: *Pogleda proti Johnu, zasmehujoče.* Ja seveda dragi študentek. Kaj pa si ti mislil? Da samo tvoj Elonček vlaga v prihodnost? Hahaha, res, kot sem ti rekel, še veliko se moraš naučiti...Prav nič ti ni jasno... Si res mislil, da je to edini laboratorij? Pa saj kitajci nikoli ne izdelajo ene stvari, če lahko za isto ceno dve, hahaha... In ne pozabi – Prihodnosti ni mogoče ustaviti!

Hollie in Cheryl poskočita, John obstane kot vkopan.

HOLLIE: To pomeni...?

MIKE: Ja.To pomeni, da morata s hlodom na počitnice. V Singapur. In tam nadaljujeta, kjer sta ostala...

Hollie steče do Mika in ga objame.

HOLLIE: Očka...

Zastor pade!